

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

XI. ročník ● 4/2018

Haleluja, haleluja,
lebo Boh všemocný vládu má.
Haleluja.



BIBLICKÝ MODEL
CIRKEVNÁ REALITA

O B S A H

Fórum BEZPEČIE J. Calvo Aquilar	4
Rozhovor JE DÔLEŽITÉ, ABY KREŠŤANIA MYSLELI Heino Falcke	6
Úvaha VEĽKŇAZ A JEHO OBĚŤ Anna Č. Tipulová	8
Téma BIBLICKÝ IDEÁL – CIRKEVNÁ REALITA Konferencia CB	12
Zdravý zbor BIBLICKÁ TEOLÓGIA Ján Henžel	22
Misia DETSKÁ MISIA Vladimír Terem SLUŽBA V RUMUNSKU Martina Albiou	23
Úvahy z trolejbusu DISPEČÉR VEĎ TO DÁ ROZUM Tomáš Komrška	29
Na margo dní VO VEREJNOM ZÁUJME Miroslav Kocúr	30
RELAX	31



Časopis Dialóg vychádza s podporou Cirkvi bratskej, ale obsah jednotlivých príspevkov nevyhnutne nevyjadruje duchovné presvedčenia Cirkvi bratskej.

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €, (podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné

PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET:

IBAN: SK7611000000002621041859, BIC: TATRSKBX, VS: 2018

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrik, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko, **Šéfredaktor:** Bohuslav Piatko, bpiatko@swanmail.sk, **Jazyková úprava:** Gitka Čížiková

Dizajn a grafické spracovanie: Martin Piatko

Sídlo vydavateľa: Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 35 757 43

Adresa redakcie: Sadová 28, 900 51 Zohor, č. tel.: 0903 474 142, e-mail: svatava@swanmail.sk, web: www.dialog.cb.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Vyšlo:** 18. 5. 2018 **Tlač:** Express tlač

Prvá strana obálky: B. Piatko - Konferencia CB

EV: 2670/08 **ISSN:** 1337-6985

BUĎTE AKO DETI

zamyslenie nielen pre starých rodičov

Čo znamená byť ako deti?

Čo vám prvé napadne? Deti sú úprimné, dôverčivé, bezprostredné, milujúce, nevinné, bez predsudkov, otvorené, tvorivé, dôležité..., doplňte, čo ešte pozitívne vám zide na um.

Skúste však túto otázku položiť staršiemu súrodencovi, alebo tíneďzderovi. Aká by bola ich odpoveď? Deti sú otravné, drzé, rozmaznané, príliš zvedavé, protivné, náročné, ukričané, únavné, nedôležité, iba zavadzajú...

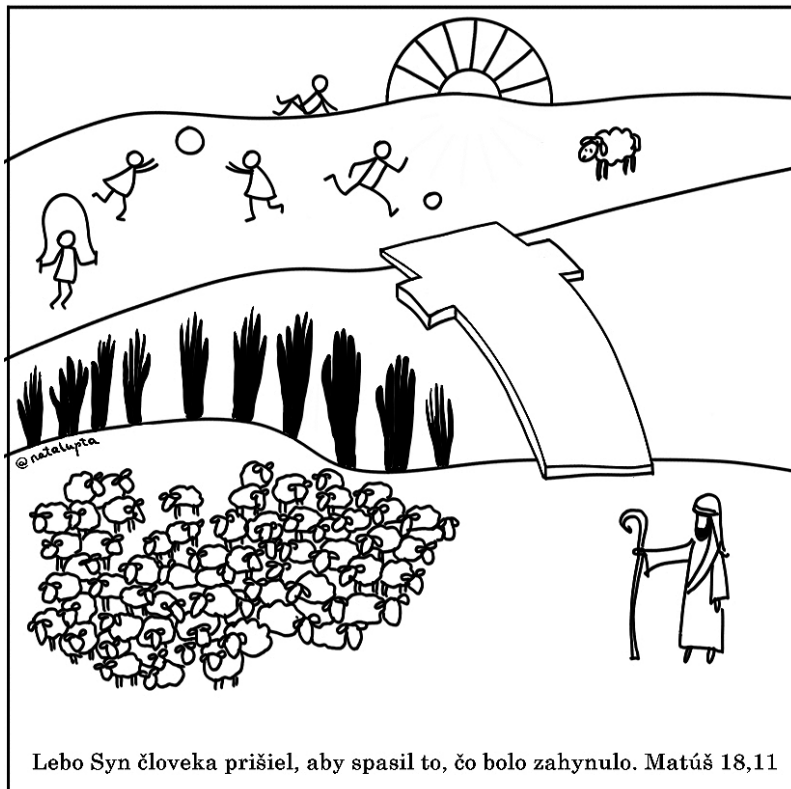
Akú vlastnosť mal na mysli Ježiš, keď v 18. kapitole evanjelia podľa Matúša povedal: „*Buďte ako deti!*“? Mal na mysli tú ich dôverčivosť, nevinnosť, perspektívu rastu alebo zvedavosť, či drzosť?

Niekedy prehliadame, že Ježišova výzva k tomu, aby sme boli ako deti prichádza po zvláštnej otázke učeníkov: Kto je najväčší v nebeskom kráľovstve? Nie je to zvláštne, že po skúsenosti na vrchu premenenia riešia otázku postavenia? Alebo práve preto? A túžia vyrovnať sa raz Mojžišovi a Eliášovi?

Odpoveďou je však dieťa, ktoré Ježiš stavia uprostred nich a hovorí, že kto sa pokorí ako toto dieťa, ten bude najväčší v nebeskom kráľovstve.

No neviem akú skúsenosť máte s deťmi vy, ale dieťa a pokorné? Mám pred očami deti v triede, v besiedke či v klube a rozmýšľam, ktoré z nich by som označila za pokorné.

Sú skúsenosti, ktoré sú neprenosné. Ako sa hovorí, kto nezažil nepochopí. A k takémuto bytostnému pochopeniu som sa nedávno priblížila. Do rodiny nám totiž pribudla nová bytosť. Nový človečik. Zázrak nového života. Náš prvý vnuk.



Lebo Syn človeka prišiel, aby spasil to, čo bolo zahynulo. Matúš 18,11



NATÁLIA LUPTÁKOVÁ
(CB Bratislava, Cukrová 4,
riaditeľka Scripture Union
Slovakia)

Keď som ho prvýkrát držala v náručí, ten dokonalý uzlík nového stvorenia, vtedy som to pochopila. Tento nový človečik, totálne závislý od mamy a starostlivosti rodičov je obrazom dieťaťa, ktoré mal na mysli Ježiš. Absolútna závislosť je tou pokorou, ktorou sa stávame najväčšími v božom kráľovstve. Závislosť na ňom samom, úplná odovzdanosť Kristovi je jedinou podmienkou vstupu do božieho kráľovstva. Malé deti sú zraniteľné a úplne závislé od druhých. Pohoršit, zranit týchto najmenších je v očiach Krista veľmi vážny problém. Čo je však pohoršenie, ktorým deťom môžeme ublížiť? Pohoršenie je to, pre čo strácame vieru. Alebo, v prípade detí, je pohoršením to, že im bránime či neumožníme počuť evanjelium?

V 18. kapitole Matúša vidíme dieťa aj stratenú ovcu na jednom brehu. Obe sú úplne závislé na Pastierovi. Obe potrebujú starostlivosť a záchranu. Jedinou cestou záchranu je most kríža. Aj to najmenšie, najkrajšie a najnevinnnejšie bábätko potrebuje počuť správu o Dobrom Pastierovi, o Bohu, ktorý je láska, o hriechu, ktorý nás od tejto Lásky delí a o kríži, ktorý je jedinou cestou k Bohu.

Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo. ■

BEZPEČIE

JOSÉ CALVO AGUILAR

Neviem, či ste niekedy počuli o niekom, kto „odpadol od viery“. Keď som chodieval na dorasty ja, vždy to bolo niečo, čoho sme sa báli. Poznali sme ľudí, ktorí chodili na mládež a ktorí na táboroch uverili a hovorili veľké veci o tom, čo Boh robil a o tom, ako mu chcú slúžiť, ale po pár mesiacoch bolo všetko preč. S mojimi kamarátmi sme sa niekedy rozprávali o tom, že nesmieme odpadnúť od viery, že sa nám to nesmie stať.

Keď sa na to teraz spätne pozerám, príde mi to až absurdné, a to z jedného dôvodu: hovorili sme o odpadnutí ako o niečom, čo sa jednoducho stane a nič proti tomu nevieš urobiť. Tak ako prší a musíš sa s tým vysporiadať, tak odpadneš a nemôžeš to ovplyvniť. Viem, že to teraz môže znieť hlúpo, ale vtedy sme mali pocit, že to nie je naše rozhodnutie či naše konanie, ale že to príde a buď to ustojíš alebo nie.



Boh, ktorý pevne stojí

Kiežby som vtedy mal k dispozícii knihu od Eugena Petersona alebo si jednoducho prečítal žalm 125, o ktorom dnes chcem hovoriť. Tí, čo sa spoliehajú na Hospodina sú ako vrch Sion, nepohne sa, trvá naveky. (Ž 125, 1) Jeruzalem bol mesto na vrchu, ale aj uprostred vrchov. Pamätáte sa kedy Izraeliti spievali tieto piesne? – Keď išli do Jeruzalema. Izraeliti, ktorí spievali tieto piesne mali pred sebou vrchy a keď sa pozerali na najvyšší z nich, videli Jeruzalem, ich cieľ. Vidieť tie vrchy im pripomenulo istoty, lebo vrchy sa nepohnú, ale naozaj stoja a trvajú naveky. Rovnako je to s nami: odpadnutie od viery nie je niečo, čo sa len tak stane, lebo Boh nás drží a stojí pri nás.

Ako sú vrchy vďaka Jeruzalema, tak je Hospodin vďaka svojho ľudu odteraz až naveky. (Ž 125, 2) Boh je našim bezpečným útočiskom. Vrchy „obkľúčili“ Jeruzalem, a to bola obrovská výhoda počas vojny s nepriateľmi. Tak, ako boli vrchy okolo Jeruzalema ako istá obrana, tak aj Boh stojí pri nás a obkľučuje, ochraňuje nás a nedovolí, aby sme len tak odpadli, lebo on nás zabezpečí, On stojí a drží nás pevne, aby sme neodpadli.

Krok viery pre Boží ľud

Tí, čo sa spoliehajú na Hospodina sú ako vrch Sion, nepohne sa. Toto hovorí Žalm 125 o človeku viery. Lenže keď sa pozeráme na svoj život, my nie sme takí pevní, naozaj sa pohneme. Raz sme plní viery a inokedy pochybujeme o zmysle akejkoľvek viery či služby – a niekedy v ten istý deň! Ako to, že človek viery „sa nepohne“, ale my sa – neustále – hýbeme? Myslím si, že nie si o nič horší ako Izrael, ak je toto tvoj prípad (a určite je to môj!). Izrael raz prešiel cez Červené More a spievali piesne chvály Bohu a o pár dní na to sa sťažovali, že nemajú na obed mäso, ale „len“ mannu! Alebo učeníci, ktorí mali so svojím Učiteľom paschálnu večeru a na ďalší deň ho zapierajú a utekajú od neho. Ale to, čo sa nezmení je Božia vernosť. Pri tom všetkom, v dobrom, aj v zlom, Boh zostáva pri svojom ľude. Ostal s Izraelitmi napriek ich pochybnostiam a ostane aj pri nás v našej neviere. Lebo On je verný, aj keď sme my neverní. Nezáleží na tom, ako sa cítíme, lebo On nás neopúšťa, aj keď sa my cítíme opustení. ■

(Blog z cyklu úvah Pieseň pútnikov)

SLEPCI A SLON

Od Budhy prý pochádza nasledujúci pozoruhodný a výstižný príbeh: Jistý kníže dal doviesť na svoj dvor všetky slepce své země. Pak jim vysvětlil, že budou poznávat známé zvíře – slona tak, že si ho ohmatají. Přivedli každého slepce ke zvířeti. Ale svými rukama směl ohmatat pouze tu část těla, před kterou právě stál. Jeden ohmatl hlavu, druhý ocas, jiný břicho, další nohy nebo chobot. Pak se jich tázali : „Co je to – slon?“ Podle toho, co který ohmatal, přirovnávali slona k obilnici, ke sloupu, k hmoždíři, kyji nebo ke koštěti. Začali se dohadovat. Každý křičel : „Takový je slon !“ „Slon je takový !“ „Slon není takový !“ Při tom se na sebe

ŽIVÉ SLOVO

rozvztekali, až se nakonec začali bít. A kníže se bavil.

Budha chtěl tímto příběhem poučit své mnichy jak je směšný, ba zlý náboženský fanatismus. Žel, že se s tímto zlem setkáme i mezi křesťany. Apoštol Pavel nikdy neustoupil, jednalo-li se o spasení skrze víru v Ukřižovaného. Avšak varuje ve svých dopisech před neúčinnými hádkami i sváry. Vědomí, že nyní poznáváme jen z částky – částečného učinilo pokorným a snášenlivým. Jeho touhou za všech životních okolností bylo, aby jen Kristus byl veleben. ■

(Živá slova 1/ 1972, vybral Peter Kailing)



„JE DÔLEŽITÉ, ABY KREŠŤANIA MYSLELI.“ Prečo astrofyzik verí vo všemohúceho Boha

Jeho domovom je vesmír. **Prof. Dr. HEINO FALCKE** je rádio-astronóm a profesor na Radboud Univerzite v holandskom Nimwegu. Predmetom jeho výskumu sú čierne diery. Poznatky o našom pôvode, vzniku sveta, veľkom tresku ho od Boha nevzdávajú, ale mu Ho približujú. Za vedecký výskum a dosiahnuté výsledky získal cenu Spinoza – čo je akási holandská Nobelova cena. Ako jedného z mála Nemcov ho tiež pasovali za rytiera rádu Holandský lev. Je ženatý a má tri dospelé deti.

Kedy vás začal vesmír fascinovať?

Už ako dieťa som rozmýšľal, keď som ležal vo svojej posteli, čo je za vesmírom. Chcel som vedieť, ako ďaleko až siahá. Astronómovia tvrdia, že môžeme skúmať len maličký kúsok vesmíru, ale nie celý. S výskumom vesmíru nie sme preto nikdy hotoví. Vieme, koľko stoviek miliárd mliečnych dráh existuje a že každá z nich má stamilióny hviezd. Došli sme k číslu kvadrilión – jednotka a za ňou 24 núl. Je to fascinujúce.

Kde medzi všetkými tými hviezdami nachádzame Boha?

Podľa Biblie si vyslovene nesmieme spraviť žiadny obraz Boha. On je všade a nikde. Keď mám s Bohom osobný vzťah, môžem si Ho predstaviť ako starého muža s bradou. No ja túto predstavu skúšam posunúť ďalej – vidieť Boha tiež ako silu, ako zákon, ktorý udržiava tento svet. Pri našich predstavách o Bohu budeme stále ťahať za kratší koniec a okliešťovať Ho.

Keby sme mohli nahliadnuť ďalej, našli by sme v iných, vzdialených galaxiách tie isté prírodné zákony?

Vychádzam z toho. Dnes môžeme merať niektoré prírodné konštanty: rýchlosť svetla alebo

gravitačnú silu. Atómové jadrá, napríklad. Zdajú sa byť všade rovnaké – dnes, tak ako v minulosti. Opäť odzrkadľujú to, čo hovorí Biblia: Boh je ten istý – kedysi, dnes a v budúcnosti. Celé stvorenie tak odzrkadľuje niečo ako Božiu spoľahlivosť. Veci sa menia, ale princípy, pravidlá zostávajú tie isté. Na začiatku bolo slovo! Evanjelista Ján napísal niečo, čo je veľmi hlboké.

Zaoberáte sa výskumom čiernych dier. Čo sú čierne diery?

Keď hviezda príde na koniec svojho života, tak sa zrúti do seba a vznikne čierna diera. (pozn. red.: jej hmotnosť, a teda aj gravitačná sila sú také veľké,

že hviezda podľahne gravitačnému zrúteniu. Hmota je stále viac a viac stláčaná do objektu s nepatrným rozmerom a nekonečnou hustotou.) Príťažlivosť čiernej diery je taká neuveriteľne veľká, že už nič odiaľ nemôže odletieť. Mizne v nej dokonca aj svetlo. To je na tom to napínavé, že ide o jednocestnú membránu – hranicu priestoru a času, kam všetko vojde, ale už nič nevychádza von. Do čiernej diery by sme mohli spadnúť, a ak by bola veľká, dokonca aj prežiť. Ale nedostali by sme sa z nej von.

Zistili sme aj iné vzrušujúce veci. Zdá sa, že na okraji čiernej diery zastal čas. Čím sme pri nej bližšie, tým pomalšie plynie. Hovoril o tom už Einstein. Zažíva to každý, kto používa GPS – pri vesmírnych satelitoch, ktorými meriame pozíciu, čas plynie trochu rýchlejšie ako tu na Zemi. Ak by sme tento časový posun nekorigovali, tak GPS by už po pár dňoch ukazovala niekoľko kilometrov ďalej. To je efekt, ktorý už vidieť. Koniec priestoru a času čiernych dier, to ešte len uvidíme.

Mohla by sa aj zo Zeme stať čierna diera?

Ak by sme chceli mať čiernu dieru z planéty Zem, museli by sme ju udupať a stlačiť na dva centimetre. Podarí sa to len vtedy, ak je príťažlivosť objektu taká enormná a hmota taká mocná, až do seba skolabuje pod vplyvom vlastnej príťažlivosti. Na to by už bolo potrebné niečo, čo je mnohonásobnej väčšie než naše Slnko. Takže naša Zem bude existovať normálne ďalej, nikdy z nej nebude čierna diera.

Keď hľadáme na vesmír a hviezdy, zdá sa nám, že tu vždy boli a zostanú takými naveky. V skutočnosti to tak nie je. Je vo vesmíre pohyb?

Začiatkom 20. storočia si mnoho astrofyzikov myslelo, že vesmír je večný – vždy tu bol a bude. Potom sa však zistilo, že vesmír sa vyvíja. Rodia sa a zanikajú hviez-

dy, vznikajú a zanikajú planéty. Pri zániku planéty sa do vesmíru uvoľňujú prvky, z ktorých opäť vznikne nová. Je to kolobeh života. Aj vesmír má svoj začiatok a koniec. Minimálne tento náš vesmír. Hovorí sa, že môže existovať viac vesmírov, no my dokážeme pozorovať len tento náš. Mal začiatok, ale nevieme, či bude mať aj koniec. Nevieme, ako to bude pokračovať. My vedci nie sme dobrými prorokmi, možno sme len schopní myslieť trochu dopredu. Ale vesmír je tak bláznivo kreatívny a za posledných pár miliárd rokov sa toho udiať toľko, že nevieme, aký bude v budúcnosti.

Celé stvorenie
odzrkadľuje niečo
ako Božiu spoľahlivosť.

Veci sa menia,
ale princípy, pravidlá
zostávajú tie isté.

Je vesmír stvorený alebo vznikol sám zo seba? Čo bolo na začiatku?

Existujú tu dve teórie. Jedna hovorí, že existovala akási prapena, a tá opakovane explodovala vesmír. Je to teória, ktorá sa nedá overiť. Vieme len to, že vesmír mal začiatok. Nazývame ho veľkým treskom. Jeden kolega mi povedal, že moderná astrofyzika vlastne potvrdila prvé dve slová Biblie: Na počiatku. Minimálne

tento náš vesmír má svoj počiatok. Odkiaľ to všetko pochádza? Bol na začiatku nejaký Stvoriteľ? Alebo stačili len prírodné zákony? To je tá hlboká otázka, ktorá každého znepokojuje. Ale veda nedokáže odpovedať, čo bolo na začiatku. Je to otázka viery. Druhá teória hovorí, že to nie je len o prírodných zákonoch. Je dobré, že existujú, pretože všetko má svoje pravidlá, bez ktorých by život nebol možný. Ale je za tým viac. Je tu Boh Stvoriteľ, s ktorým môžem nadviazať kontakt. Nie je tu len mŕtva hmota. Nielen mŕtvy zákon prírody, ale aj Ten, z ktorého pramení viera, láska a nádej.

V Biblii sa píše: Na počiatku bolo slovo a to slovo bolo u Boha a Boh bol to slovo... Súvisí to s vedou, alebo je to všetko len mystika?

Príbeh stvorenia považujem za fascinujúci. Keď si ho kedysi rozprávali pastieri na poli, vedeli si s ním poradiť. Ale aj dnes mne ako prírodovedcovi ponúka hlboké pravdy a dokážem ho naplniť obrazmi z prírodných vied. Na počiatku bolo slovo... Prírodné vedy tvrdia, že na počiatku boli prírodné zákony. Ale odkiaľ sa vzali? Na počiatku už boli. Na začiatku, z ktorého všetko ostatné vzniklo. Pre mňa osobne je za vznikom vesmíru skratka ešte niečo viac. Keď v Biblii čítame, že na počiatku bolo svetlo – hneď myslíme na Veľký tresk, kde bolo svetlo a všetko ostatné už prítomné. Aj keď to nemôžem, samozrejme, dokázať. Ale varujem predtým, aby sme Bibliu brali ako vedecký a technický návod na použitie. Keby som si chcel postaviť lietadlo, tak si musím prečítať knihu o aerodynamike a nie Bibliu, samozrejme. Ale keď chcem porozumieť tomu, prečo chcem lietadlo postaviť, keď chcem pochopiť, prečo sa niečo v mojom živote deje a odkiaľ to všetko pochádza – vtedy je dôležité, aby som si čítal Bibliu. Detaily sú potom zapísané v učebniciach fyziky. Aj keď Bib-

liu nemôžeme čítať ako návod na použitie, to ešte neznamená, že v nej nie je ukrytá pravda, ktorú sa oplatí hľadať a odkryvať. Základná výpoveď zostáva, že na začiatku stojí Boh Stvoriteľ. To nemožno oddiskutovať.

Rádioteleskopy, ktorým môžeme načúvať počiatkom sveta pred cca 13,8 miliardami rokov, a biblická správa o stvorení sveta za sedem dní – ako to spolu súvisí?

Kniha Genезis (príbeh o stvorení sveta) sa v cirkvi, žiaľ, už príliš nečíta (pozn. red.: v nemeckej cirkvi). Prítom sa zas a znova odkrýva pravda o ľuďoch. Sú to perly Biblie. Bibliu nemôžeme čítať ako štatistiku, bez humoru a fantázie. Je to skôr ako s ľúbostným listom, ktorým sa môžeme nechať meniť a inšpirovať. Genезis je ako diamant s mnohými skosenými hranami, ktorý v každom čase, v každej dobe so svojím poznaním zrkadlí stále nové názory a pohľady.

Keď pozorujeme hviezdy, uvedomujeme si svoju malosť a bezvýznamnosť. Prečo je človek uprostred toho celého? Prečo nás, ľudí, Boh stvoril. Prečo to urobil?

Existuje viac hviezd ako je piesku v mori. My sme vlastne len zrnko prachu. Zbytočné a bezvýznamné vzhľadom na veľkosť vesmíru. Pýtam sa: čím je človek, že je vlastne tu? Na druhej strane, keď si uvedomíte, sme stvorení z rovnakej hmoty ako aj všetko ostatné – stolička, koberec... máme rovnaké atómové jadrá... ale predsa my, ľudia, myslíme, milujeme, cítime, hľadáme, sme zvedaví, chceme niečo dosiahnuť... Sme úplne iní ako ostatná hmota. Každý človek je výnimočný so svojimi myšlienkami a pocitmi. Toto je pre mňa zázrak. Takto to v učebniciach fyziky nikde nenájdeme. Ako je možné, že mŕtva hmota začne zrazu rozprávať?

A to, že tomu rozumiete a dokážete o tom premýšľať, to je úžasné. Je to niečo výnimočné.

Nemá vaša výskumná práca vplyv na váš vzťah k Bohu?

Vo výskume sa učím niečo o veľkosti a kráse tohto sveta. Prečo by ma to malo vzdialiť od Boha? Zvyčajne sa Bohu vzdávajú ľudia, ktorí s odkazom na Bibliu tvrdia, že svet je starý 6-tisíc rokov a majú presnú predstavu o tom, aký Boh bol a aký by mal byť. Naproti tomu veda odkrýva, že Boh a svet je oveľa väčší a bohatší.

Deň čo deň používate rozum, aby ste skúmali, čo Boh stvoril. Aký vplyv to má na vašu vieru a na to, aby ste objavovali viac, ako už viete?

Po prvé je veľmi dôležité, aby kresťania mysleli. Rozum je jeden z našich najdôležitejších orgánov. Musíme ho používať. Celá Biblia by nebola napísaná, keby ľudia intenzívne nepremýšľali. Ale človek nie je len mozog, má svoje pocity, zážitky, to všetko k sebe patrí. Aj vo vede je to tak – my vedci nielen myslíme. Ja robím vedu, lebo chcem niečo vedieť, ale aj preto, lebo som zvedavý. Chcel by som niečo zažiť, niečo nové vidieť, počuť... Je v nás zvedavosť – mozog chce byť kŕmený. Je zvedavý a niečo chce. Ja verím, že neprestaneme myslieť, hľadať, pýtať sa a byť zvedaví a skúmať. Aj spätne skúmať to, čo hovoríme.

Prečo je pre vás ako kresťana Boh a Ježiš Kristus dôležitý?

Filozoficky by sa dalo povedať, že Veľký tresk a zbierka prírodných zákonov – to je tvoj boh, tvoj východiskový bod. Ale pre mňa je to príliš málo. Vnímam, že Boh je viac. Je tu viera, nádej a láska. A to neobjavím tak, že sa pozriem hore na oblohu. Tam síce vidím veľkosť a krásu, ale chýba mi to ľudské. A preto je pre mňa Ježiš taký dôležitý. Je pre mňa dôležité, že Boh mi je celkom blízko. Vtedy všetko svoje utrpenie a hľadanie, blízkosť a milosrdenstvo, odpustenie – zažívam úplne inak. Je to taká blízkosť, ktorú nikde vo vesmíre nemôžem zažiť,

a preto verím. Niekedy je pre mňa dôležité pozrieť sa na hviezdy. A potom vždy hľadieť aj na Ježiša a učiť sa od Neho, lebo v Ňom sa dal Boh spoznať. Prírodné vedy môžu – presne ako umenie, hudba a kultúra – otvoriť veľkosť a krásu stvorenia.

Ale Stvoriteľa musí stretnúť už každý sám, v osobnom rozhovore, v modlitbe.

Ako to robíte v praxi – keď chcete vidieť Boha?

Pre mňa je dôležité čítať Bibliu, lebo som človek porozumenia. Rád čítam Bibliu a stále v nej objavujem niečo nové. Prežívam, ako opisuje Ježiša a zažívam Jeho príbehy. Biblia nie je niečo, čo bolo kedysi dávno napísané, ale sú to zažité skúsenosti. Je to život podpísaný generáciami, tisícročiami a stále sa v nej dá objaviť niečo nové. Je pre mňa dôležité stíšenie, modlitba, otvoriť samého seba, rozhovory s ľuďmi, s ktorými môžem hovoriť o viere a zdieľať sa. Vtedy ku mne prichádza viera blízko. Často v súžení, v ťažkých fázach života – vtedy je mi obzvlášť blízko.

Ako si ako vedec predstavuje te nebo a večnosť?

S úžasným napätím a vzrušením – ale nemám ani tušenie, ako to bude vyzeráť. Keď v Zjavení Jána alebo na iných miestach čítame, ako popisujú nebo ako skvelé zlaté mesto s mnohými drahokamami, zdá sa to byť fantastické, byť pri Bohu. Sú to však obrazy, ktoré popisujú to, čo je neopísateľné. Nemôžeme si myslieť, že Božiu skutočnosť môžeme pochopiť našim malým rozumom. Rozhodujúca je pokora pred Božou veľkosťou, pred Jeho neuveriteľnou kreativitou a stvoriteľskou silou. Má pre nás pripravené niečo oveľa väčšie, ako si vieme a dokážeme predstaviť. ■

Preklad: M. Lipták, E. Mihočová

Zdroj:

Unglaublich, časopis Pro Christ 2018 a live vysielanie

Stáva sa aj v lepších rodinách, že hľadáme vinníka: „Kto vysypal v kuchyni cukor? Kto bol na povale a porozťahoval tam staré veci, keď tam máte zakázané chodiť? Kto vylial mlieko na notebook? Kto sa bicykloval po trávniku? Kto sa hral s legom a nechal ho pohodené na chodbe?“ Zvyčajne nastane popieranie alebo ukazovanie prstom: „Ja nie! To som nebol ja! To bol on!“ Alebo vykrúcanie: „ja som tam bol, ale nerozťahoval som tie veci... Ja som sa hrala s legom, ale potom sa začal hrať aj on, on mal upratať!“ Alebo: „Ja som síce reagoval v hneve, podráždene, ale ona vyprovokovala. Ona za to môže.“

Áno, medzi nami ľuďmi to tak býva. Kdesi v hĺbke srdca tušíme, že je zle. Vieme, že sme sa previnili. A máme potrebu obhájiť samých seba, to, kto vlastne sme. Zastať sa svojho srdca. Očistiť sa. Zvaliť vinu na niekoho iného, či ukázať prstom je prirodzený obranný mechanizmus.

VEĽKŇAZ A JEHO OBEŤ ALEBO JEDINÝ DOTYK ZACHRAŇUJE

ANNA ČINČURÁKOVÁ TIPULOVÁ
(evanjelická farárka v Kukovej)



Jedného dňa sa naše deti bicyklovali na dvore práve v čase, keď sme mali stretnutie vedúcich pracovníkov. Na dvore stálo niekoľko áut, dve boli veľmi blízko seba a prejsť pomedzi ne bicyklom bolo viac ako riskantné. Ešte skôr ako som na to deti stihla upozorniť, na jednom z áut sa „zázračne“ objavil dlhý šrám asi vo výške volantu malého detského bicykla. Po krátkom „vyšetrovaní“ sa jedno z našich detí priznalo. Nuž, čo teraz? „Musíme zavolať tetu Evu von a povedať jej to.“ Sama som sa pri tejto myšlienke cítila hlúpo a v duchu som si predstavovala všetky možné scenáre, ktoré sa môžu o chvíľočku odohrať. „Teta Eva, poškriabala som ti auto, keď sme sa bicyklovali. Je mi to veľmi ľúto.“ Ospravedlňovala sa naša Katka napoly vzlykajúc, keď vyšla teta Eva na moje zavolanie von. Nastalo ticho. Teta Eva prezerala dlhý neprehliadnuteľný šrám „Ó, nie Katuška! To si neurobila ty! To som tam už mala. Stalo sa to, keď som raz zaparkovala pred nemocnicou.“ Povedala Eva pokojne a objala moju dcéru. Rozpačito som sa na ňu pozrela a dodnes neviem, kto vlastne ten šrám na jej aute urobil, či ho naozaj neurobilo jedno z mojich detí. Teta Eva však Katku očistila. Vzala vinu na seba, následne aj následky tohto činu, pretože opravu musel ktosi zaplatiť.

Medzi nami a Bohom ide o viac ako len o rozbité okno, rozsypaný cukor alebo poškriabané auto. Náš príbeh je oveľa zložitejší. Previnili sme sa, pretože sme svojvoľne a sebecky prekročili hranice, ktoré nás mali chrániť. Opustili sme „územie“ Božej prítomnosti, „územie“ bezpečia a pokoja – Domov, ktorý nám On sám vytvoril a odmietli sme poslúchať. Pohrdli sme Láskou Otca, ktorý bezpodmienečne miluje ako žiaden pozemský otec a vymenili sme ju za vidinu slobody, ktorá neexistuje. Pošliapali sme Jeho česť a napľuli Mu pohrdlivo do tváre. A napriek tomu, že On, všemocný Stvoriteľ vesmí-

ru, určuje pravidlá, dodnes si naivne myslíme, že ich môžeme posúvať iba preto, že sa mení doba... Tak veľmi sme sa vzdialili od nášho Otca, že nevidíme, že stojíme na okraji priepasti a peklo šľahá priamo do otvorených dverí našich rodín, do našich zraniteľných otvorených srdc túžiacich po Láске. Namiesto pokory sa sťažujeme a zvalujeme vinu na štát, dobu, spoločnosť, susedov, vplyv spolužiakov a školy, na manželku, svokrovcov... Ukazujeme prstom na iných, ktorí sú vraj horší...

V tom našom príbehu ide o viac ako len o vyliate mlieko na notebook. Ide o naše životy.

A v ňom sa presne vie, kto je vinník! Netreba ho hľadať. Je viac ako isté kto porušil Božie pravidlá! Je jasné, KTO je ten, čo sa vzdialil od Hospodina a KTO si zaslúži trest... A predsa sa deje niečo šokujúce:

Medzi nami je Boh v tele človeka! Tam, na okraji tej priepasti. Prišiel za nami, Otec vykročil z domova, aby nás získal späť. Aby prelomil odcudzenosť, aby sme mohli znova žiť na území pokoja a bezpečia, dvíha svoju ruku a hlási sa: „Ja som to bol.“ A berie našu vinu na seba.

Ale on niesol naše choroby, vzal na seba naše bolesti (Iz 53, 4).

„Kto sa práve pohádal s manželom a odmietol sa mu ospravedlniť? Komu v hlave prebehli myšlienky plné závidi voči susedovi? Kto je ten, čo sa každý deň snaží presadiť medzi svojimi priateľmi a tvári sa, že je niekým, kým vôbec nie je??“ Hlási sa ON! Aby niesol naše hriechy a vzal trest. *Na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo (1Pt 2, 24).* Očistil nás. Očistil našu povest nenapraviteľných hriešnikov, očistil naše previnilé srdce. Vzal náš trest na seba, aby sme nemuseli zomrieť. My sa len dívame, ako je Niekto iný potrestaný namiesto nás. A máme dve možnosti: Buď budeme naďalej trvať

na tom, že sme nepochybili, alebo prijmeme Jeho zástupnú obeť.

Ale to nie je všetko. Príbeh sa ešte len začína.

Očisťujúca zástupná obeť

V náboženskej praxi Izraelského národa boli obeť za hriechy súčasťou očistného rituálu. Milosrdný Pán Boh dovolil, aby namiesto človeka, *ktorého odmenou za hriech je smrť* (R 6, 23) zomrelo zvieratko. Musel to byť dokonalý bezchybný baránok, aby spravodlivosti bolo učinené zadosť. Aby Boh ostal spravodlivým Bohom, ktorého štandardy sú veľmi vysoké a ktorému je každý hriech odporný a spravodlivo ho súdi. *A podľa zákona temer všetko sa očisťuje krvou, a bez vyliatia krvi niet odpustenia* (Heb 9, 22). Keď Veľkňaz položil ruku na zvieratko ležiace na oltári, Židia verili, že všetok ich hriech, hriech jednotlivca i celej jeho rodiny – tej, ktorá priniesla zvieratko do chrámu a dala ho Veľkňazovi – prešiel na toto zviera. Za hriech bol potrestaný baránok.

Ján Krstiteľ povedal prorocky o Pánovi Ježišovi: *Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta*. A v 2. Kor. 5, 21 apoštol Pavol píše: *Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil hriechom za nás, aby sme my boli v ňom spravodlivosťou pred Bohom*.

Ježiš sa dotýka každého jedného z nás. A špinu našich životov vyniesol na kríž. Bola zabitá. Pochovaná. Neexistuje. A my môžeme byť „spravodlivosťou pred Bohom.“

Jediný „dotyk viery“, jediný dotyk Pána Ježiša zachraňuje.

Obeť zmierenia

Čítali ste knihu *Pilot z džungle*? Je to životný príbeh Nata Santa, ktorého Pán Boh povolal do „necivilizovaného“ sveta Ekvádoru, aby tam spolu so svojou rodinou slúžil Bohu. Malým lietadlom odvážal ľudí, ktorí potrebovali pomoc lekára z džungle, kde nebolo žiadnej inej cesty, alebo boli tak hlboko a ďaleko v džungli, že dostať sa na lekársku základňu nebolo možné. Nat svojim lietadlom dovážal ostatným pracovníkom – lekárom aj misionárom základne potraviny a pomôcky pre prácu, lieky, oblečenie a iné... Popri tom Indiánom zvestoval evanjelium. Misionári spoznali kmeň, ktorý bol známy krutým zabíjaním. K tomuto kmeňu sa nemohol priblížiť nikto z iného kmeňa alebo národa, pretože si mohol byť úplne istý, že zomrie. Každý bol nepriateľ. Nat Saint veľmi túžil zvestovať toľto kmeňu Aukov Ježiša Krista. Misionári k nim začali vysielat priateľské signály prostredníctvom pilota Nata tak, že prinášal týmto ľuďom každý deň nejakú prospešnú milú vec, ktorú spustil zo svojoho lietadla. Tak si chceli nepriateľský kmeň získať. Bola to jediná možná cesta komunikácie. Jedného dňa, keď sa zdalo už priateľstvo s Aukami akceptované, Nata a jeho štyroch priateľov indiáni zabili.

Ale jeho príbeh sa neskončil. Dve deti z Aukov, spolu s deťmi Nata Santa, šesnásťročnou Katkou a štrnásťročným Števom boli neskôr pokrstení. Krstili ich dvaja z mužov, ktorí zabili ich otca...

Nat sa stal obeťou zmierenia. Stal sa cestou, vďaka ktorej mohli byť v kmeni Aukov zachránené ďalšie a ďalšie generácie.

Ocitli sme sa na strane Božieho nepriateľa, keď sme odišli z blízkosti Boha Otca. Stali sme sa Jeho nepriateľmi. *Boli ste v tom čase bez Krista, vylúčení zo spoločenstva Izraela a bez účasti na zmluvách Božieho prísľubu, bez nádeje a bez Boha na svete. ... Smrťou jeho Syna (sme) boli zmierení s Bohom, keď sme boli ešte nepriateľmi...* píše apoštol Pavol. Byť Božím nepriateľom je „silná káva“. Znamená to, že to máš prehraté. Keď je Boh tvoj nepriateľ, tak sa nemusíš už ani snažiť (expresívne povedané), prehral si Život! Situácia je vážna! Preto Pavol tak nástojčivo vyzýva: *V mene Krista sme poslaní a cez nás akoby Boh napomínal. V mene Krista vás prosíme: Zmierte sa s Bohom* (2Kor 5, 20). Svätému milujúcemu Bohu záleží na zmierení! Nechce byť nepriateľom.

No niekto musí priniesť obeť: Bezchybný baránok – obeť zmierenia. Jediný dotyk spustený na povrázku z lietadla Božej nepochopiteľnej lásky! Dotyk Boha s človekom. Veľkňaza a obeť. Jediný dotyk zachraňuje.

Pred nami teraz stojí Baránok aj Veľkňaz. Obeťujúci aj obeť v jednej osobe.

Tak kontroverzné a ťažko pochopiteľné..., ako Boh sám. Básnicko povedané:

Boh proti Bohu
na kríži
(ne)ľudsky
seba ponížil
Boh proti Bohu
SPRAVODLIVOSŤ
bláznovstvom v Kristu
trestá sa zlo
Boh proti Bohu
NAMIESTO MŇA
manifest Lásky
Láska zabitá
je
Láska víťazná!
na kríži tróne.
Boh proti Bohu
– súd KVŔOLI MNE!

Pán Boh sa postavil za človeka a sám prijal Jeho trest. V Ježišovi Kristovi, ktorý zomrel na kríži za naše hriechy ako obeť zmierenia bol sám Boh Otec. Sám Sudca vyniesol rozsudok a prijal trest, ktorým sme mali byť potrestaní my. *Veď Boh v Kristovi zmieril svet so sebou. Nepočítal ľuďom ich previnenia a nám uložil ohlasovať slovo zmierenia* (2Kor 5, 19).

Dokonale nás zastúpil. Baránok aj Veľkňaz.

Veľkňazi

Ludia v Ježišovej dobe sa na Veľkňazov dívali ako na tých, ktorí sa povyšujú, ktorí si držia odstup od bežného ľudu, ktorí kladú vysoké nároky v náboženskej oblasti. Pravda je však taká, že hlavnou úlohou veľkňazov bolo očisťovať sa namiesto ľudu. Veľkňaz zastupoval ľud, keď prinášal obeť Pánu Bohu v mene ľudu. Vstupovali tam, kde nemohol vstúpiť hociktorý obyčajný človek a kontakt s hriechom ich mohol znečistiť. Podľa Mojžišovho zákona ak sa niekto dotkol malomocného, chorého, alebo zvierata, ktoré považovali za nečisté, stal sa aj on nečistým. Veľkňazi si preto držali odstup od ľudí kvôli dodržaniu Božieho zákona. Nemohli si dovoliť znečistiť sa. Prechádzali rituálmi očisťovania, aby mohli čisti vstúpiť do Božej blízkosti – k zľutovnici.

Pretože máme veľkého Veľkňaza, ktorý prenikol nebesá, Ježiša, Syna Božieho, pridržajme sa vyznania (Žid 4, 14).

Veľkňaz, ktorý má kontakty

Pán Ježiš ako pravý Boh a pravý človek je najlepším Veľkňazom. Okúsil moc a slávu Božej svätosti, hodný obyvateľ neba, dokonca Jeho majiteľ – de-dič. On je ten, kto je v jednote s Otcom i s Duchom, ktorý nikdy nezhršil. – vhodný adept na Veľkňaza! A zároveň pravý syn Márie, ktorý vstúpil do ľudského tela a vie, čo znamená porušenie. Pisateľ listu Židom hovorí: *Veď nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, ale (máme Veľkňaza), podobne pokúšaného vo všetkom, (ale) bez hriechu.* Nemusí si držať odstup, aby sa neznečistil. Ježiš – náš Veľkňaz je ten, komu bieda a úbohosť nie sú vzdialené, pretože sa s nimi stretal každý deň! Hľadel jej do očí, keď videl utrpenie. Dotýkal sa jej, keď sa dotýkal malomocných a utrápených životom. Boh, ktorý má plnosť života v sebe a môže Ho dať každému veriacemu, okúsil – prežil jeden krátky ľudský biedny život na zemi. Stál na okraji tej našej priepasti preto mu nie je vzdialené to, čo prežívame a zároveň dokáže poslúžiť tým, že nás prevedie z týchto nížin, z plytkosti a úbohosti do Božích výšin! Do Božej blízkosti. Svätý dokonalý Boh v tele človeka – to je dokonalé spojenie medzi nebom a zemou. Žiaden človek by nemohol „preniknúť nebesá“ – prísť k Pánu Bohu a priniesť obeť, ktorá by stačila, ktorá by odstránila ten zásadný rozdiel medzi nebom a zemou. Medzi Bohom a nami. Ale človek, ktorý je zároveň Bohom to môže urobiť. Zastúpil nás. Šiel tam, kam sme my neboli schopní ísť a urobil to, čo sme my neboli schopní urobiť.

Prenikol nebesá a roztrhol oponu

Práve Božia prítomnosť je to, čo bežný Žid vo svojom živote nemal šancu zažiť. Do svätyne svätých,

kde verili že je Hospodin prítomný, mohol veľkňaz vstúpiť iba raz za rok. Dokonale očistený a dokonale pripravený! Tí ostatní stáli vonku a nemohli zažiť Božiu prítomnosť! Predstavte si to sklamanie putujúceho kráľovského eunucha, ktorý zrejme našiel zatvorené dvere chrámu, aj keď ako pohan meral dlhú cestu, aby sa stretol s Bohom. Povedali mu, že nie je dost' hodný. Ako pohan mohol vstúpiť len na nádvorie pohanov. Koľkokrát si stál bokom, ty? Možno niekde na nádvorí, možno v prvej dvorane, možno až za bránou... Ale keďže Ježiš priniesol obeť, ktorá je platná raz a navždy, roztrhol oponu, ktorá nás delí od Pána Boha a do Božej prítomnosti môže vstúpiť úplne každý! Alebo presnejšie: Božia prítomnosť skrze Ducha svätého preniká do celého sveta. Z nebies, ktoré Pán Ježiš prenikol svojou obeťou na kríži sa vylieva na celý svet, na každého veriaceho. Pohan eunuch odchádza zo svätého mesta Jeruzalema sklamaný, ale paradoxne, Pán Ježiš vychádza za ním za bránu... Používa si Filipa, aby mu zvestoval evanjelium a tam za múrmi Jeruzalema sa stáva kresťanom (Kristovi patriacim) a dáva sa pokrstiť. Absurdné, však? Opona je roztrhnutá. Každý má prístup odkedy vstúpil dokonalý Veľkňaz a priniesol dokonalú obeť.

Niekedy sa mi zdá, že stále žijeme kdesi v Starej zmluve. Orientujeme sa na chrámy, v ktorých si stanovujeme striktné pravidlá: Kto kde má stáť, kto čo smie a nesmie robiť, kto kde patrí či nepatrí, delíme sa na svätých a svätejších a snažíme sa prinášať obeť, o ktorých si myslíme, že Boh z nich musí byť celý bez seba. Že Boh predsa musí vidieť, ako žijem. Ako chodím každú nedeľu do kostola. Ako sa snažím viesť deti vo viere, ako nenadávam a ako sa každý večer pred spaním modlím. Musí vidieť ako slúžim, ako vediem rôzne skupinky v zbore a každý týždeň obetujem jeden deň pre spevokol.

Ak prináša obeť niekto ako Ježiš, potom sa to skutočne ráta! Ježišova obeť je totiž dokonalá! Je bez chyby! Židovskí kňazi museli dodržiavať striktné pravidlá a poriadky, aby tá obeť bola bez chyby, aby bola hodná dokonalého Boha, aby bola Svätým čistým Bohom prijateľná! A nie každé zvieratko bolo bez chyby. Ale Ježiš je bez chyby! To znamená, že Pán Boh nepotrebuje nič viac! Nepotrebuje naše obeť! Ak si myslíme, že Pán Boh je celý bez seba, keď robíme niečo dobré a pritom sme neprijali Ježišovu obeť zmierenia, potom sme na veľkom omyle. Podobáme sa židovskému národu, ktorý sa nevedel vzdať svojich obetí a napriek tomu, že mali Ježiša – Mesiáša medzi sebou, neverili v Neho a neprijali Ho.

Milý priateľ, na okraji priepasti tvojho života je už dávno vztýčený kríž. Je tam postavený oltár, na ktorom bola prinesená dokonalá obeť za Tvoj život! A jediný dotyk zachraňuje! Dovoľ, aby sa dotkol tvojho srdca. ■



Stavba rastie

Pomôžme Žiline!

Žilinský zbor sa pustil do rekonštrukčných prác zborového domu. Prestavba je nákladná. Každá, predovšetkým finančná pomoc je vítaná.

Príspevky prosíme na účet: **IBAN: SK34 7500 0000 0040 2303 3209**

*Staršovstvo zboru CB v Žiline ďakuje všetkým štedrým darcom,
ktorí finančne projekt podporili.*



BIBLICKÝ IDEÁL CIRKEVNÁ REALITA

KONFERENCIA CIRKVI BRATSKEJ, LEVICE

BOHUSLAV PIATKO



Keď som bol začiatkom marca, spolu s asi 60 tisíc ľuďmi opäť na námestí, spomenul som si na námestia spreď necelých 30-tich rokov. Vnímam tváre okolostojacich viac ako hlasy na pódiu zo vzdialených reproduktorov. Vtedy – pred 30 rokmi námestie hučalo – ústa volali po slobode, z tváří zaznieval strach. Nikto nevedel, kde sú obušky, ale báli sme sa, že prídu. Teraz v marci bolo námestie v podstate tiché, tváre – napospol mladých ľudí boli vážne, občas sa podaktorí bavili a boli tu, ale zväčša bolo ticho.

Čo hovoria tváre, keď ústa mlčia? – Nevieľ. Ne-počul som nič. Tieto tváre by režim nepovalili.



Možno je to čudný úvod k spravodajskému rozprávaní z cirkevnej konferencie. Ani som si nevedomil, že som si po skúsenosti z námestia viac ako inokedy všimol tváre delegátov. Čo hovoria tie pokojné tváre veriacich ľudí, keď mlčia? Hovoria o pokoji? O mieri v duši? O vzťahoch?

Neprišli rúcať a možno ani stavať. – tieto tváre prišli rozhodovať. O cirkvi a teda o sebe. Človek by na prvý pohľad ani nepovedal, že sú v nich rozhodnutia.

Konferenčné návrhy

Ale poďme k rokovaniu. Klasické úvodné formality odsúhlasené hlasovaniami a prvé prekvapenie. Aspoň pre niektorých. Pre iných zadostučinenie. Rada CB predložila priamo konferencii návrh v neodkladnej záležitosti na zmenu volebného poriadku Cirkvi bratskej. Predkladateľ navrhuje, aby do sedemčlennej Rady mohli byť volení len muži (bratia). Teda nie ženy. Tento problém sa sporadicky objavuje v cirkvi už od roku 2014 a nie je uzavretý. Na konferencii sa však medzi delegátmi zjavil aj nečakaný hosť – podpisový list *Za ženy*, ktorý podpísalo okolo 150 žien prakticky z celého Slovenska, v ktorom ženy žiadajú, aby Rada tento svoj návrh z konferenčného rokovania stiahla. Stalo sa. Predkladateľ (RCB) ho navrhol z rokovania konferencie stiahnuť, čo delegáti hlasovaním potvrdili. Postaveniu žien v cirkvi sme sa už v Dialógu venovali (Dialóg 3/2014). To sme hovorili o ordinácii žien za kazateľky. K tomuto problému sa v niektorom z najbližších čísel (pravdepodobne na jeseň) vrátíme trochu z iného hľadiska – z hľadiska interpretácie Biblických textov.

Neprešiel ani konferenčný návrh zboru CB v Banskej Bystrici, v ktorom navrhujú zmenu limitu pôsobenia kazateľov v zboroch. Podľa dnes platného Poriadku je maximálna lehota pôsobenia kazateľa v jednom zbere 18 rokov, s priebežnými predĺžovaniami po určených časových úsekoch. Návrh hovorí o zrušení maximálneho 18-ročného pôsobenia kazateľa na jednom mieste. Napriek tomu, že predseda RCB predložil na zváženie viac argumentov za tento návrh ako proti, delegáti návrh hlasovaním nepodporili.

Konferencia odsúhlasila návrh Rady CB na udelenie voliteľnosti za kazateľa Cirkvi bratskej Dawsona Jonesa. (Predstavujeme na inom mieste)

DUCHOVNÉ VEDENIE ZBORU STARŠOVSTVOM – AKO SA VIAC PRIBLIŽIŤ BIBLICKÉMU MODELU (Správa predsedu Rady Cirkvi bratskej pre Konferenciu 2018)

ŠTEFAN EVIN

Pred štyrmi rokmi, a práve na konferencii v Leviaciach, sa do popredia diskusie dostala aj otázka priorit cirkvi. Tento impulz bol natoľko silný, že v ďalšom období viedol k hľadaniu, sformulovaniu a prijatiu dvoch priorit: rozširovanie cirkvi do nových oblastí a obnova zborov. Majú nám pomáhať – a je zrejme, že na viacerých miestach aj pomáha-

jú – v cielavedomosti a zámernosti toho, čo, prečo a ako v cirkvi robíme. A to na všetkých úrovniach: podľa týchto priorit sa môže orientovať tak kresťan jednotliviec, ako aj celá konferencia.

Najväčší úžitok z premysleného a zámerného zohľadňovania priorit má zbor. Už či sa sústreďuje na revitalizáciu alebo na multiplikáciu, pričom

jedno aj druhé je navzájom tesne previazané evanjeliom: evanjelium obnovuje a buduje život kresťanov a zároveň nekresťanov volá k novému životu z Krista a pre Krista. Naše zbory – obnovované aj nové – majú byť komunitami žitého a zvestovaného evanjelia. Znova objavujeme tento novozmluvný princíp a chceme ho efektívne aplikovať v aktuálnom kontexte. Toto hľadanie o objavovanie pred nás stavia výzvy týkajúce sa našich súčasných štruktúr, princípov, foriem a aj presvedčení.

V tejto úvahe sa chcem venovať otázke duchovnej správy zborov staršovstvami. Oni významne určujú charakter našich zborov. Podstatnú časť tejto správy tvorí referát, ktorý som predniesol na pastoraľke kazateľov a staršovstiev v marci 2018 a bol podkladom pre následnú diskusiu. Keďže tému duchovného vedenia zborov považujem za kľúčovú v procese obnovy aj zakladania zborov, v moderovanej diskusii a hľadaní užitočných východísk chceme pokračovať aj na výročnej konferencii a dúfam, že to prinesie použiteľné výsledky. Otázky do diskusie uvádzam na konci tejto správy.

Hlavný impulz

Apoštolské a v širšom zábere biblické pokyny/učenie obsahujú nemenné normy a premenlivé formy. Potrebujeme rozlíšiť, čo sú normy, ktorých sa máme a chceme verne držať a čo sú formy, ktoré máme flexibilne upravovať podľa historického a kultúrneho kontextu, v ktorom žijeme. Primárne sú biblické (Božie) štandardy a až sekundárna je naša viac či menej tvorivá a efektívna aplikácia týchto biblických štandardov. Porovnávanie našej praxe s biblickými požiadavkami predpokladá, že: poznáme biblické požiadavky a dobre im rozumieme, poznáme a rozumieme aj našej aktuálnej situácii.

Takýmto porovnávaním prikladáme olovnicu Písma k nášmu múru, aby sme ho skontrolovali. Či ho stavíme rovno, alebo, keď sme ho postavili skôr, či je stále rovný, či ho nejaké otrasy nevychýlili, či na neho nevplyva ťažká premávka v jeho okolí, či sa nepohli jeho základy, alebo, či ho dokonca niekto nebúra. Ak zistíme kvalitatívne rozdiely medzi našou realitou a biblickým štandardom, je to dôvod k vážnemu uvažovaniu o zmene.

Zdá sa však, že momentálne je tento motív pre nás skôr druhoradý. Nie som si istý, či je nám vlast-

né priebežné porovnávanie a dôsledná korekcia podľa Písma. Opakovane sme totiž konfrontovaní so situáciami, ktoré sú skôr pragmatické ako teologické. Napríklad: či mať náhradníkov do staršovstva; ako voliť prípadných náhradníkov; koľko má byť volených členov staršovstva; koľko ľudí má byť na kandidátke; ako presvedčiť ľudí, aby kandidovali;

ako nezvolenie nechápať ako vyjadrenie nedôvery, atď. K uvažovaniu o zmene nás teda vedú skôr vážne problémy spojené s praktickou stránkou fungovania staršovstiev. No chápanie zboru ako komunity evanjelia nám v praxi odкрýva aj problémy s duchovným vedením zborov staršovstvami/staršími. Na základe pozorovania a osobnej účasti v tímoch, kde je staršovstvo skutočne komunitou pastierov, a rovnako na základe skúsenosti v tímoch, kde staršovstvo nie je duchovným pastierskym tímom, prichádzam k záveru, že príčinou je aj náš odklon od biblických princípov. Plazivo a postupne zvíťazil prevádzkový pragmatizmus nad reálnym duchovným správcovstvom. Preto vďaka Bohu za funkčné tímy starších, ktorí sú morálne aj duchovne kvalifikovanými pastiermi a učiteľmi svojich zborov.

Reflexia našej reality

Najvypuklejším prejavom našej núdze je už roky chronický nedostatok kompetentných bratov pre službu starších. Stačí sa spýtať členov volebných komisií. Toto je o. i. prejavom širšieho

problému – absencie zdravých mužských vzorov a zdravej mužskej spirituality, ktorá sa nepohybuje medzi pólmi: alfa samec – beta samec, ale ide o mužskosť, ktorá je zodpovedná a zároveň kompetentná. Muž ako obetujúci sa slúžiaci vodca, ktorý je obrazom Krista: *Dostupný pre najslabších a zlomených, vôbec sa nebojí mocných a skorumpovaných. Je citlivý, ale nie slabý. Je silný, ale nie tvrdý. Je pokorný, ale bez najmenšieho nedostatku sebadôvery. Uplatňuje svoju autoritu bez zaváhania a bez akéhokoľvek egocentrizmu.* Ide v podstate o funkčnosť a zdravie rodín, na čo sústreďuje pozornosť napríklad kazateľ Tibor Máhrik. Vďaka za túto iniciatívu.

Reálny stav v našich zboroch hovorí, že veľa bratov v staršovstve, a tam, kde sú sestry, tak sa to týka aj ich, nie sú staršími podľa biblickej kvalifikácie, ale plnia skôr funkciu diakonov. Nevieť presne, kedy a prečo naša cirkev službu diakonov oficiálne



DAWSON JONES

sa narodil 2. 7. 1987 v štáte Michigan no neskôr, až do maturity vyrastal na Slovensku v Žiline. Po maturite sa opäť odsťahoval s rodičmi do USA. Tam vyštudoval a bol ordinovaný za kazateľa v baptistickej cirkvi. V marci 2017 sa opäť prisťahoval aj so svojou rodinou na Slovensko, tento raz do Nitry, kde od októbra minulého roku pôsobí ako vikár v tamojšom zbore CB. Keďže ide o kazateľa ordinovaného v inej cirkvi, bolo potrebné, aby konferencia odobrila je zvoliteľnosť za kazateľa v Cirkvi bratskej. S manželkou Laurel majú dve dcéry Luciu a Vivien.

opustila, ale v začiatkoch ju mala vo svojej štruktúre:

Citácia z *Vyznání víry a zřízení Svobodné reformované církve (máj 1904)*:

II/3. Sbor volí si k práci kazatele, starší (presbytery) a jahny (diakony). Dle Písma mají býti voleni od sboru se zřetelem na způsobilost a dar propůjčený jim od Ducha Svatého k vykonávání zvláštních povinností.

II/5. Staršími jsou ti bratři, který životem svým a známosti ve věcech Božích oprávnují k naději, že sbor dobře řídit budou; majíť kazatelé v práci duchovní pomáhati ve vzdělávání církve i při provádění kázně. Spolu s kazatelem obstarávají shromáždění. Každý sbor si volební řád upraví sám. (II/5)

II/6. Diakoni mají péči o chudé sboru a nemocné ve spojení se staršími a jsou příbráni i k jiné potřebné práci. K usnadnění práce mohou být sborem zvoleny také diakonky, zvláště kvůli péči o nemocné a děti.

II/7. Staršovstvo sboru tvoří kazatel, starší a diakoni. Mají péči hlavně o duchovní pokrok sboru, zkouší hlásící se do církve a předkládá zkoušené sboru ke schválení. V případě kázně předkládá členy nechodící dle řádu Páně k vyloučení.

Všetky úlohy a očekávania sa opierajú o relevantné zdôvodnenia z Písma.

Ale už 24 rokov predtým, 3. júna 1880, keď bol ustanovený prvý zbor v Prahe s názvom Slobodná cirkev reformovaná (8 členov; o rok už 63 členov), boli podľa tohto princípu zvolení traja starší (na tri roky, na dva roky a na rok) a dvaja diakoni.

Diakoni – to je zabudnutá skupina zborových služobníkov; formálne asi takmer nejestvujú, no reálne je väčšina starších v našich zboroch skôr diakonmi ako staršími.

Ďalším úzkym miestom je počet starších v počte malých zboroch, zvlášť v zboroch, ktoré vznikajú. Momentálne máme v cirkvi zásadu, že zbor musí mať minimálne štyroch volených starších – teda okrem kazateľa a prípadne vikára. A zároveň pri voľbe musí byť počet kandidátov vyšší ako je počet volených členov. To znamená, že na kandidátke musí byť päť ľudí. Dnes je realitou, že vo vznikajúcich zboroch je to v prvých rokoch nespĺniteľná požiadavka (Nitra, Trnava). Pritom je tam spolu s kazateľom troj- alebo štvorčlenný tím lídrov, ktorí sa o zbor dokážu postarať. Ale ani v trochu starších zboroch sa to nedarí naplniť (Spišská Nová Ves, Vranov, Michalovce). Potom dochádza k verbovaniu ľudí na kandidátku, len aby bol naplnený predpísaný počet. Dokonca sa stáva aj to, že niektorí formálne prijímú miesto na kandidátke len preto, aby voľby mohli prebehnúť. Veľké je ich prekvapenie, keď sú nakoniec zvolení, lebo ich uvažovanie, príprava a kvalifikácia pre službu staršieho bola dovtedy asi minimálna.

Tento problém generuje ďalšie ťažkosti. Prvá, že často sa stáva, že zvolení starší sa začnú orientovať v požiadavkách a v službe, ktorá sa ich týka, až tesne pred voľbami, alebo až potom, ako sa stanú staršími. Dôsledky sú ťažké pre nich, pre spoločnosť starších a hlavne potom pre zbor. Nie jeden brat starší mi povedal, že pohľad na službu v staršovstve z lavice návštevníka a potom reálna skúsenosť v úlohe staršieho akoby opisovali dva odlišné svety.

Druhá ťažkosť je v tom, že sa nám zapáčil zvyk vyberať si – podobne ako v obchode, alebo na kandidátkach politických strán. [Vyhľadávať je správne, ale vyberať si/preberať nie je.] A tak si pri voľbe starších vyberáme vlastne dvakrát. Najprv si vyberáme pri zostavovaní kandidátky a potom si vyberáme z kandidátky. V niektorých zboroch má toto volebné menu až tri chody – ešte pred zostavovaním kandidátky sa v zbere robí akýsi prieskum. Celé to vyzerá atraktívne, ale existujú vážne dôvody pochybovať, či je to dobré a správne. Tu je niekoľko nesprávnych motívov pre nomináciu do staršovstva:

on si to už zaslúži, lebo... (napr. postup v zborovej kariére)

aby sa učil a dozrel

aby prestal kritizovať, mudrovať

aby každá názorová skupina mala zastúpenie

aby strážil kazateľa, či iných starších

keď už niet nikoho iného

aby sa naplnil minimálny počet kandidátov a mohla prebehnúť voľba.

Ak vezmeme vážne biblické kvalifikačné požiadavky na starších a zároveň aj náplň služby starších podľa apoštolského učenia, tak sa dostávame k nášmu asi k najpálčivejšiemu problému: Totiž, že naše staršovstvá fungujú viac ako správne rady, resp. predstavenstvá organizácií. Súvisí to zrejme s posunom k diakonickému charakteru staršovstiev a odklonom od pastierskej úlohy. Áno, aj prvok praktického spravovania zboru a jeho štruktúr má svoje miesto. Ale hlavnou úlohou starších je byť duchovnými pastiermi a učiteľmi zboru. Realitou je však to, že v lepšom prípade aspoň zopár starších aj pastiersky vedie a reálne vyučuje, no nie je výnimkou, že takýmto pastierom – učiteľom je iba kazateľ a prípadne vikár. Keďže aj ne-pastierstvo je formou pastierstva a aj ne-učenie je formou učenia, tento stav produkuje mieru alebo silnejšiu formu praktickej a teologickej anarchie.

A zmienim ešte jednu vec, ktorá je prinajmenšom sporná, ak nie kontraproduktívna: Ak je pôsobenie staršieho obmedzené na 4 roky a potom sa od základu generuje nové staršovstvo (taký je náš súčasný proces, bez ohľadu na to, že bývalí starší znova kandidujú a bývajú zvolení), prakticky tým relativizujeme duchovné obdarovanie byť starším. Duchovná kompetencia a poslanie byť

starším prestáva byť dlhodobým duchovným úradom a stáva sa len dočasným inštrumentom. Doštvára sa to do rozporu s tým, že pastieri a učители pre zbor sú ustanovení (daní) Kristom (Ef 4, 11).

Takáto prax regrutovania a fungovania staršovstiev a starších nezabezpečuje reprodukciu a multiplikáciu ďalších duchovných pastierov – učiteľov a tým sa celý problém zacykluje.

Zároveň vidíme, že tam, kde sa cieľavedome usilujú o biblickú podobu staršovstva, tam to prináša dobré ovocie. Samotné staršovstvo je totiž mini cirkvou a jeho kultúra, étos a hodnoty, ktoré uplatňuje, sa formatívne premietajú do celého života zboru.

Je preto až div, že pri takýchto chronických problémoch, ktoré som tu opísal, naše zbory a staršovstvá fungujú. Problémov je viacej (komunikácia a vzťahy v staršovstve; komunikácia a vzťahy medzi staršovstvom a zborom; medzi staršími a kazateľom). No vďaka Bohu, že cirkev tu je nie vďaka nám, ale niekedy napriek nám. Cirkev je Boží ľud a Nebeský Pastier sa stará aj o našu krivajúcu cirkev, aby sme boli na Božom mieste, pod Božou vládou a požehnaním. Avšak keď už zreteľne vidíme problémy, ktoré sa nedajú prehliadnuť, alebo keď vidíme odklon od olovnice Písma aj tam, kde problémy ešte priamo nepocitujeme, máme zodpovednosť, aby sme na to reagovali a dali svoje presvedčenia a prax do súladu s tým, k čomu nás vedie Pastier Kristus a jeho apoštoli.

Pri popise týchto ťažkostí nechcem vyčítať a určite nie znechutiť. Výčitku adresujem predovšetkým sebe: Prečo sme to dopustili? Ale zoči-voči tejto realite sa domnievam, že potrebujeme vážnu revíziu našich presvedčení – toho, čo je pre nás normatívne. Ale potrebujeme aj revíziu našich štruktúr, resp. procesov, ktoré nám majú pomôcť prakticky uskutočňovať naše presvedčenia. Chcem nás povzbudiť, prebudiť, motivovať a pozvať k uvažovaniu v dvoch líniách (sú to dve koľajnice jednej trate):

aby sme poznali a chápali službu starších podľa Písma,

aby sme vytvorili také štruktúry a procesy, ktoré budú aplikáciou biblických noriem pre službu starších.

Stručné zhrnutie biblických princípov

NZ jasne učí o tom, že vedenie zboru je zverené starším. Starší dostali zodpovednosť aj autoritu pre vedenie cirkvi.

NZ učí, že vedenie zboru je kolektívne – je to pluralitné vedenie.

NZ učí, že vedenie zboru staršovstvom spočíva v pastierskom vedení/starostlivosti, nie v riadení. Starší vedú podľa Ježišovho príkladu a sami vedú zbor príkladom. Starší sú Ježišovi pod-pastieri, ktorí slúžia Dobrému Pastierovi tým, že sa starajú o jeho ovečky.

Ich úlohou nie je starostlivosť o prevádzku stroja, ale starajú sa o dozrievanie ľudí v multiplikujúcich sa učeníkov Pána Ježiša.

Starší spravujú a dávajú pozor na celé spoločenstvo, vedú bez panovania (sami sú ovečkami a skladajú účty).

Starší zotrávajú predovšetkým v modlitbách a vyučovaní Božieho slova (sýtenie/pasenie ovečiek). Podieľajú sa na vyučovaní a chránia učenie. Hlavná úloha staršieho je pastier – učiteľ.

Starší bdejú nad procesom prijímania členov do zboru, pátrajú po zatúlaných (ktorí hrešia; sú zranení; kľučkujú; bojujú; hryzú).

Základnou kvalifikáciou pre službu staršieho je osvedčený charakter a schopnosť učiť Božím pravdám. Osvedčený charakter nestačí, potrebná je osvedčenosť v známosti Písma a schopnosť vyučovať Písmo.

Požiadavky na zbožný charakter staršieho sú jasne definované: bezúhonný s dobrou povestou, trpezlivý, mierny, nie lakomec, už osvedčený kresťan. Starší ďalej dobre vedie svoju rodinu: muž jednej ženy (manželská vernosť), otec na svojom mieste, pohostinný. Ustanovenie staršieho je vlastne vyhlásením, že toto je príklad muža, zrelého Ježišovho nasledovníka. Nie je to dokonalý príklad, ale nasledoviahodný. Veriaci by mali zaregistrovať silné stopy Najvyššieho Pastiera v životoch a charaktere budúcich pod-pastierov. Starší majú vo svojich pastierskych schopnostiach a charaktere neustále napredovať.

Slúžiace vedenie rodín a cirkvi je zverené mužom. Toto presvedčenie vyjadřila aj Rada vo svojom stanovisku k biblickej mužskosti a ženskosti. Podľa Pavlových slov v liste Galaťanom 3, 24–29 sú muži a ženy rovnako ospravedlnení z viery, rovnako oslobodení z pút zákoníctva, sú rovnako Božími deťmi, rovnako obliekli Krista, sú rovnako v Kristovi a sú rovnako dedičmi sľubov daných Abrahámovi. V tomto zmysle sú muži a ženy jedno v Kristovi. Zároveň však Pavol vo svojich inštrukciách zborom v Efeze, Kološách, Korinte a Kréte a svojim pomocníkom Timotejovi a Títovi trvá na tom, že aj medzi mužmi a ženami, ktorí sú teraz „jedno v Kristu Ježišovi“, existujú funkčné rozdiely a odlišné role jednotlivých pohlaví tak v manželstve ako aj v zbere. Podobne apoštol Peter (1K 11, 2–16; 1K 14, 33–38; Ef 5, 21–33; Ko 3, 18–19; 1Tim 2, 11–3, 15; Tít 2, 1–5; 1Pt 3, 1–8). Rozumiem tomu tak, že kľúčové vedúce a vyučujúce úlohy v cirkvi sú zverené mužom. *Znamená to, že ženy nikdy nemôžu vyučovať alebo pastiersky viesť? Že nemôžu konfrontovať hriech alebo byť príkladom zbožnosti? Pravdaže nie... Ale v pastierskom vedení staršími ide o niečo viac ako o obdarovanie alebo službu. Starší predstavuje osobitný úrad, Bohom ustanovenú rolu, zvláštnu pozíciu/postavenie v organizačnej štruktúre zboru, rovnako ako otec je osobitnou, Bohom ustanovenou pozíciou v rodine. A rovnako ako pri úlohe otca, Boh suverénne povolal kvalifikovaných mužov do úlohy staršieho.*

Vyberáme z príhovoru podpredsedu Rady Cirkvi bratskej v Českej republike. POZDRAV KONFERENCII Z ČIECH

PETR RAUS (podpredsa Rady CB v ČR)



Chcel by som aspoň v skratke povedať, čím v českej časti cirkvi zjijeme. Je toho viac, ale spomeniem aspoň tri oblasti, ktoré nás tešia a niečo, čo nás trápí.

Cesta obnovy

Neviem, či takýto projekt beží aj na Slovensku. V českej časti cirkvi sa do projektu zapojilo viac ako desať zborov. A ukazuje sa, že je to aktivita blahodarná – prináša do cirkvi veľké povzbudenie, prebudenie. Čo pokladám na tomto projekte za cenné je to, že v zboroch si uvedomujú pohyb a vývoj okolitého sveta, jeho premeny a že zotrúvanie v starých kolajach znamená pre zbory stagnáciu, že držať sa v živote toho, na čo sme si zvykli, s čím sme žili, prináša len straty. Zbory, ktoré vykročili na cestu obnovy, sa rozhodli veci zmeniť, rozhodli sa na seba pozrieť znovu a po novom – Božími očami, ktoré vidia veci po novom, trochu inak, ako bolo nemenným zvykom. V rámci projektu obnovy sa spisuje akási dohoda členov o tom, ako budú medzi sebou komunikovať. Je to ozdravné už len v tom, že sa nad sebou zamýšľajú a hovoria o tom. A zisťujú, že žijú v stereotype, že majú čo predkladať Pánu Bohu, že majú čo naprávať, že je stále potrebné o niečo prosiť, za niečo sa modliť a premieňať tak svoje životy.

Vikariáty

To druhé, čo nás teší a povzbudzuje je oblasť vikariátov. Stále sa prihlasujú noví vikári, a to je dobre, lebo nových kazateľov bude treba – totiž, veľa kazateľov sa blíži, alebo už dosiahlo dôchodkový vek. Preto sa môžeme iba poďakovať Bohu, že sú ľudia, ktorí počúvajú Boží hlas, čo ich volá k službe a sú ochotní opúšťať aj svoje zamestnania. Dokonca, odchádzajú aj z veľmi významných postov – napríklad – Tomáš Cvejn, ktorý opustil miesto šéfa IT zabezpečenia v Škodovke v Kvasinách. Pán ho povolal a on šiel. Sme vďační za takých ľudí, ktorí počúvajú hlas Boží a idú slúžiť.

Partner pre vzdelávanie

To tretie, to, čo chcem spomenúť súvisí s naším semi-

nárom. Už dlhší čas hľadáme partnera, ktorý by umožnil účastníkom tohto seminára nadobudnúť vysokoškolské vzdelanie. A musím povedať, že veľmi nádejne sa rozvíjajú rozhovory s Univerzitou Mateja Bela v Banskej Bystrici a veríme, že veľmi rýchlo dôjde v tejto oblasti k dohode.

Problémy, ktoré trápia

Ale, samozrejme, máme aj svoje problémy. Sú veci, ktoré nás trápia – z nich možno najviac čoraz väčšími sa roztvárajúce nožnice medzi zborami v českej časti Cirkvi bratskej. Sme veľmi rôznorodí. Keď sme sa týmto problémom zaoberali v Rade – ako tento problém riešiť, aké hľadať východiská – tak sme si povedali, že nebudeme stavať hranice – nechceme určovať, že potiaľ je to ešte Cirkev bratská a odtiaľ už nie. Chceme skôr hľadať a zdôrazňovať jadro našej existencie – kto sme, prečo sme Cirkev bratská, prečo sa hlásime k tomu, k čomu sa hlásime, čo nás spája? Nechceme sa zaoberať len tým, čo nás rozdeľuje. Veď korene, z ktorých sme vyrástli tu stále sú, sme s nimi spojení tak, ako nám to Pán Boh zveril.

Rovnako, ako vy, aj my sa trápime s vedením zborov, teda so staršovstvami. Aj my sme sa biblickým charakterom staršovstiev pomerne hodne zaoberali. Študovali sme pôsobenie novozákonných diakonov, ako slúžili, ako išli do misie, a vôbec, ako pracovali vo funkcii starších zborov. A dospeli sme k názoru, že spojenie služby slovom (kazateľské) a služby diakonickej sú neoddeliteľné a staršovstvá ich majú vykonávať. A tak sa snažíme viesť aspoň rámcovo vedenia zborov, aby sa v staršovstvách objavovali ľudia, ktorí majú rôzne nadania a danosti, aby mohli plniť všetky funkcie, ktoré staršovstvo plniť má a aby navzájom spolupracovali a dopĺňali sa v rozličných službách tak, aby žiadna oblasť nezostala nepovšimnutá. Jednoducho, aby ich bolo cítiť tam, kde ich Pán Boh naozaj posielal a kde je to potrebné. A to sa tiež nie vždy darí.

Ako by sme mohli meniť našu štruktúru a procesy (*pokračovanie správy – podklad pre diskusiu*)
Je to náčrt konkrétnych krokov a zmien, ktoré môžeme diskutovať a upraviť. Pokiaľ vo väčšom počte vnímame potrebu zmysluplných zmien, môžeme do ďalšej konferencie pripraviť zmenu nášho Poriadku v rozsahu, na ktorom sa cirkvi dokáže zhodnúť.

Vyhľadávanie potenciálnych starších by malo byť jednou z hlavných úloh staršovstva.

Pri vyhľadávaní potenciálnych starších sledovať, kto sa už teraz prejavuje ako starší; nehľadať len tzv. dobrých ľudí, alebo takých, ktorí nie sú problematickí; vyhľadávať takých, ktorí sú biblicky kvalifikovaní (vykazujú potrebné známky kristovského charakteru, sú učenliví a schopní vyučovať).

Potenciálnych starších je potrebné na túto úlohu dopredu pripravovať: osloviť, pomôcť im byť vykazateľnými v charaktere a poskytnúť im biblické vyučovanie (duchovný mentoring, koučing, supervíziu). Kto sa na službu staršieho nepripravoval dopredu, ten momentálne ešte nemá správnu kvalifikáciu pre službu staršieho.

V prípade, že staršovstvo rozpozna človeka vhodného do služby staršieho, vedie s ním rozhovor. Keď je ochotný o tejto službe vážne uvažovať, poskytne mu prípravu a keď sú splnené potrebné predpoklady, predstaviť tohto brata členom zboru ako kandidáta na staršieho. Členovia zboru môžu po dobu 1–2 mesiacov oznámiť svoje výhrady či pochybnosti o jeho kvalifikácii/kompetentnosti alebo ak vedia o niečom, čo by ho diskvalifikovalo a vrhlo zlé svetlo na zbor a staršovstvo.

Potom staršovstvo požiada členské zhromaždenie, aby ho hlasovaním potvrdilo/prijalo za svojho pastiera – staršieho. Pre potvrdenie je potrebný súhlas 3/4 prítomných členov zboru.

Hlasovaním zboru potvrdzovať a ustanovovať starších, ktorí sú kvalifikovaní, ale nie výberom z kandidátky a takisto nie „starších“ len do počtu: Znížiť minimálny počet starších a bez rozlišovania na inštalovaných kazateľov, vikárov a volených starších. Napríklad štyria. (Členské zhromaždenie môže rozhodnúť o vyššom minimálnom počte.) v misijných zboroch zaviesť minimálny počet traja. Vymenúva ich Rada. Toto sa zatiaľ veľmi osvedčilo; nekladie nároky na volebnú procedúru.



Do staršovstva uviesť/zapojiť vhodného brata kedykoľvek, ak sa taký v zbere prejaví, a nielen v čase plánovaného ustanovovania starších. Služba staršieho by sa mala chápať ako dlhodobá služba (a výnimkou by nemusela byť ani skoro celoživotná služba). Nie však automaticky po prvom ustanovení.

Starší, ktorí nie sú kazateľmi a vikármi, by boli ustanovovaní na obdobie 4–5 rokov s tým, že ich mandát by sa transparentným spôsobom mohol predlžovať na ďalšie obdobie.

Mandát starších by sa nepredlžoval všetkým naraz, ale postupne napr. s ročným posunom.

Pred koncom funkčného obdobia daného staršieho by s ním ostatní starší mali rozhovor, v ktorom by mu vyjadrili, či považujú za dobré, aby naďalej pokračoval v službe staršieho. Ak to považujú za dobré, a daný brat tiež súhlasí, tak ho predložia na potvrdenie zboru. Ak daný brat nesúhlasí, alebo to starší nepovažujú za dobré, aby pokračoval, jeho mandát staršieho skončí.

Pripraviť systematické vyučovanie o službe starších; pravidelne cyklicky v zboroch/cirkvi organizovať vzdelávanie, ktoré by mal absolvovať každý starší a určite budúci (potenciálny) starší. Pripravujeme vydanie knihy o službe starších; uvažujeme tiež o tom, že aj v roku 2019 pripravíme spoločnú pastorálku kazateľov a starších zameranú na túto tému. Obnoviť službu diakonov v zboroch; definovať zameranie/obsah ich služby; stanoviť spôsob ich uvádzania do služby (či poverením od staršovstva, alebo potvrdením od celého zboru; určiť vzťah medzi diakonmi a staršovstvom).

Staršovstvo bude samo pred sebou pravidelne vyjadrovať a obnovovať záväzok byť staršovstvom podľa biblických princípov. Bude oddané a poddané Kristovi, ktorý je prítomný v Slove a v Svätom Duchu ako Najvyšší a Dobrý Pastier. Staršovstvo bude o týchto princípoch vyučovať zbor, aby členovia vedeli, čo majú a nemajú od starších očakávať.

Otázky pre spoločnú diskusiu

V čom sú naše súčasné presvedčenia a prax v súlade s apoštolskými inštrukciami a v čom za nimi zaostávame?

Čo máme v našej cirkvi konkrétne urobiť, aby sme sa viac priblížili k biblickému modelu duchovného vedenia zboru staršími? ■

NA KONFERENCII BOLA ZVOLENÁ NOVÁ RADA CIRKVI BRATSKEJ V ZLOŽENÍ:

Predseda: **Štefan Evin (CB Levice)**

Tajomník: **Ján Henžel (CB Levice)**

Členovia: **Martin Kačúr (CB Sp. Nová Ves),**

Milan Mitana (CB Bratislava-Cukrová),

Juraj Kohút (CB Trnava),

Slavomír Poloha (CB Banská Bystrica),

Rastislav Šteško (CB Levice),



Novinka v rokovani

Posledná časť správy predsedu bola mienená ako podklad na diskusiu. Tento raz to však nebolo klasické prihlasovanie sa delegátov s diskusnými príspevkami. Predsedníctvo konferencie zvolilo inú, myslím si, že tvorivejšiu formu: delegáti boli rozdelení do troch skupín v ktorých mali voľne diskutovať o predloženej časti správy (týkajúcej sa staršovstiev) a po rozsiahlej diskusii v menších kolektívoch sa opäť zišli v sále, kde hovorcovia skupín predniesli stručné závery, ku ktorým v jednotlivých skupinách dospeli, ale na čo položili v rozovoroch dôrazy.

Prinášame v skratke:

Vyberáme z diskusie

Za 1. skupinu zhrnul závery J. Kerekréty

K tomu, aby sme si uvedomili, aká je úloha staršovstva v zbere a ako má byť staršovstvo kreované, nám

v prednesenom materiáli chýba koncept cirkvi ako tela Kristovho. Máme pocit, že sa venuje len otázkam technickým a nie základným – principiálnym. Položili sme si otázku, kto vlastne je starší zboru? Konštatovali sme, že človek, ktorý má byť starším v zbere, má byť zrelý v Kristovi. Nový Zákon nehovorí o dare staršieho. Môže ním byť človek, ktorý je nositeľom rôznych obdarovaní. Starší zboru nie je len úrad, funkcia. Byť starším v zbere znamená predovšetkým mať prirodzenú autoritu. Byť človekom, ktorý orientuje druhých na Boha, nie na seba. Taký človek ani nemusí byť členom grémia. V diskusii zaznela aj taká myšlienka, že kto bol raz starším a osvedčil sa, je starším „navždy“. Osobu, ktorá má v spoločenstve vplyv možno považovať za staršieho bez ohľadu na to, či je alebo nie je v oficiálnom vedení zboru.

Nepovažujeme za dobrý ďalší z návrhov – aby si staršovstvo vybralo nových starších samo a zbor



ich len potvrdzoval. V tom vidíme ústup od zásady všeobecného kňazstva. Cítíme nebezpečenstvo klerikalizmu a zacyklenia. Sme za zachovanie volieb, nevidíme v tom nič nebiblické. Ak sú vedené v duchu otvorenosti a pokory, dávajú príležitosť rozpoznať prirodzené autority. Voľby aspoň do istej miery znamenajú určitý impulz pre vývoj, môžu priniesť obmenu, nové tváre, ktoré predstavujú aj nekonvenčné myslenie a pohľady. Pritom sa zároveň zabezpečuje aj kontinuita staršovstva, pretože je tendencia zvoliť opäť tých, ktorí tam už boli. Takže považujeme za dobré, že sú voľby každé štyri roky.

Hovorili sme ďalej aj o zbere ako organizácii a organizme. Organizácia je to, čo má pomáhať životu organizmu. Členovia staršovstva majú tak dvojakú funkciu, rozhodujú o exekutívnych záležitostiach a súčasne to musia robiť tak, aby sa udržiaval duchovný život. Nerobia to len kázaním.

Hovorili sme aj o tom prečo ľudia nechcú do staršovstva. Je to predovšetkým nedostatok zreých ľudí. Neochota prijať túto zodpovednosť môže súvisieť s tým, že zbor alebo jednotlivec nemá víziu. Ľudia nemajú nádej, že niečo naozaj ovplyvnia. Dôležité je, aby mali pocit, že sú súčasťou procesu a ich príspevok je zmysluplný. Roztrieštenosť názorov tiež znechucuje. Čo v takomto prípade robiť? Formovať spoločnú víziu, s ktorou sa jednotlivci stotožnia. Hovoriť viac o tom, čo je zrelosť. Vychovávať Kristových nasledovníkov. Vytvárať príťažlivý model staršieho. Kvôli malým zborom je treba definovať termín zbor. Ak sa v malej skupine pozícia staršieho príliš preceňuje, musia zákonite vzniknúť problémy.

Treba doplniť, že toto zhrnutie je výsledok brainstormingu a teda nezastupuje konsenzuálny názor všetkých prítomných v skupine.

Záver 2. skupiny predstavil Miroslav Havelka

Našu diskusiu zhrniem do štyroch tém, ktoré najviac zarezonovali.

Dôležitosť prípravy

Otázka, ktorá v predložennom materiáli nie je dostatočne zodpovedaná: Dôležitosť prípravy – ale na čo? Dôležitosť prípravy na rolu staršieho počas štyroch rokov? Alebo ide o prípravu duchovne zreleho človeka, ktorý sa môže, ale nemusí stať starším? V ďalšom sme sa venovali myšlienke, že nie je dobré oddeľovať duchovné pôsobenie starších od ich pôsobenia v „správnej rade“, ak takto môžeme nazvať orgán, pomenovaný ako staršovstvo. Táto diskusia bola názorovo neutrálna voči možným diskutovaným zmenám v staršovstvách, tak, ako ich predložila Rada.

Zmeňme zbory, nie fungovanie staršovstiev

Skúsenosť zo života zboru v Banskej Bystrici hovorí, že dôležitejšie je zmeniť fungovanie, život zboru, lebo následne začne fungovať aj staršovstvo. Naopak to veľmi neplatí – zmeny staršovstva neprinášajú zmeny v živote zborov. Zazneli však aj názory, že aj tak je to všetko o inom, ako je to napísané v pravidlách – je to len a len o ľuďoch. A neposlednom rade odznali aj názory, že členovia majú mať právo voliť nových starších, tak ako je to doteraz a je nebezpečné sa to snažiť zmeniť. Tieto názory boli v opozícii voči možným predloženým zmenám.

Zmeňme systém – pomôže to

Tretia téma, do ktorej sme zahrnuli ďalšiu časť diskusie. Diskutujúci boli zväčša v opozícii voči predchádzajúcemu bodu. Pripomeňme – navrhovaná zmena je – starší volia starších. Otázka je, či to je



3. skupina

biblické? Či niektorí z nás majú lepšie obdarovanie ako iní, aby mohli voliť „samí seba“? Zrejme by to bolo praktické pre menšie, alebo nové – vznikajúce zbory, lebo tie majú podľa súčasných pravidiel problém zvoliť si staršovstvo. Tam je problémom stanovený počet starších vôbec nájst.

Zdieľané poslanstvo

Zaznelo veľa hlasov, aby sa zachoval kongregačný princíp. Teda, aby všetko nešlo do rúk jedného človeka, ale ani všetkým. Tak, ako je napísané v Biblii – nenazývajte nikoho pánom. Pán je len jeden, Kristus v nebesiach.

A ešte jeden bod odporúčame zaradiť do ďalších diskusií. Nerozoberali sme ho, len si myslíme, že by sa o ňom malo hovoriť:

Sestry staršie – postavenie a úlohy žien v našich staršovstvách.

Za tretiu skupinu priniesol závery diskusie Janko Verčimák

V čom zastávame za apoštolskými inštrukciami?

Je zrejme, že zbory potrebujú duchovné vedenie. Nie sú to samorasty. No skúsenosti zo zborov hovoria, že je čoraz ťažšie vytvárať staršovstvá. V tom sa zhodneme asi všetci. Čo považujeme za dobré je to, že kandidáti prechádzajú určitým hodnotiacim aj kritickým sitom, že sa skúma, ako a či spĺňajú kritériá stanovené pre členov vedenia zboru. Je dobré, že zbory majú kolektívne vedenie. To je doterajšia prax. V čom staršovstvá zaostávajú? – Myslíme si, že nenapĺňajú učiteľské a učenicke funkcie starších. Je to asi spôsobené aj tým, že starší musia riešiť množstvo každodenných praktických vecí, ktoré vyžaduje fungovanie zborov. To je jeden z dôvodov, pre ktoré starší nemajú čas venovať sa osobne ľuďom a ich problémom. Starší majú byť tí, ktorí vstupu-

jú do životov iných, ale oni sami sú uzavretí, nenechávajú iných vstúpiť do ich životov. Chýba nám aj praktický príklad, ako vychovávať starších, ako ich pripravovať na ich pôsobenie. Starší nie sú príkladom ani v modlitebnom živote – modlitebné chvíle nie sú plné starších. Často nemajú ochotu znášať utrpenie a ťažkosti, ktoré sú nevyhnutné spojené s úlohou staršieho. Nevieme vlastne presne ani to, čo má napĺňať funkcia staršieho zboru.

Pokiaľ ide o teraz platné pravidlá: Sú vysoké minimálne počty pre voľbu staršieho: kvôli tomu sú niektoré zbory nútené zaradiť na kandidátku ľudí, ktorí v podstate nespĺňajú podmienky stanovené apoštolskými inštrukciami.

Štvorročné volebné obdobie – človek, ktorý sa dokázal ako schopný a zbožný starší môže po štyroch rokoch jednoducho stratiť tento mandát. Štvorročné volebné obdobie môže ohroziť ideovú kontinuitu vo vedení zboru. Ak sa nejaké staršovstvo rozhodne ísť vpravo, o štyri roky sa môže zase iné staršovstvo rozhodnúť ísť vľavo a to nie je dobre.

A k druhej otázke: Čo robiť, aby sme sa priblížili k biblickému ideálu sme sa zhodli na tom, že v rámci prípravy treba kandidátov viesť k učeníctvu, pri zachovaní rozdielov medzi diakonom a starším. V tejto súvislosti sme hovorili o tom, že treba viesť ľudí k učeníctvu. To znamená – pomáhať im napredovať v teológii, poznaní Biblie a starostlivosti o iných.

Rozprávanie o tohtoročnej Konferencii Cirkvi bratskej v Leviciach som začal obrazom tváří z protestnej manifestácie z bratislavského námestia ZA SLUŠNÉ SLOVENSKO. Tváre na konferencii boli iné – nemlčali v dave, prehovorili ZA ZDRAVÚ CIRKEV. Lebo, ako sa hovorí v Biblii: Teraz sa (Dávid) staraj o svoj dom (1Krľ 12, 16) ■



BIBLICKÁ TEOLÓGIA

JÁN HENŽEL

Jeden z mojich bývalých kolegov povedal: „Pre mňa je neprijateľný Boh, ktorý trestá.“ Aký je Boh podľa teba? Nie, akým by si *chcel* aby Boh bol, ale ako spojiš Boha, ktorý sa na 1. Vianoce z lásky vzdal svojho Syna s Bohom posledného súdu? Ľudia dnes *veria*, že pravda je to, čo *chcú*, aby pravda bola. Záleží na tom vôbec? Áno, záleží! Písmo je tu pre zdravé učenie. Zdravé učenie je pre zdravý život. Zdravý život je pre zdravý zbor. Preto jedným z podstatných znakov zdravého zboru je biblické porozumenie Božiemu charakteru a jeho konaniu s nami.

Boh Biblie je Stvoriteľ

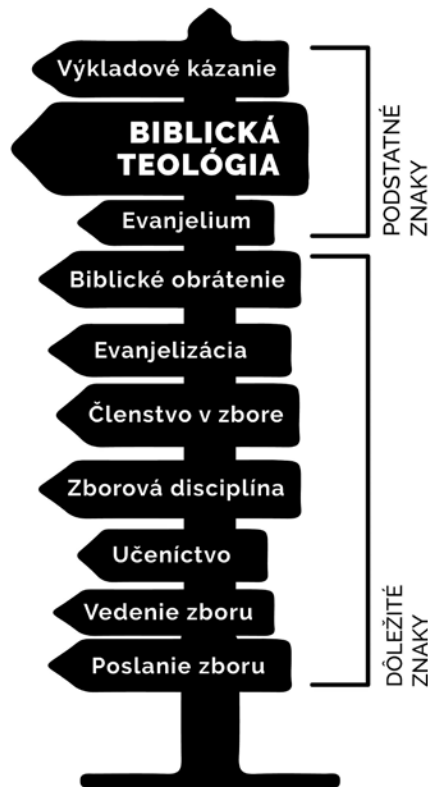
Veľká časť Biblie je rozprávaním o Bohu a o svete, ktorý stvoril. Nie je to abstraktná teológia o Bohu, ani prehľad filozofických ideí, ale veľmi konkrétne, prízemné odhalenie toho, kto a aký je Boh. Pre život a zdravie zboru je nevyhnutné rozumieť pravde, ktorú nám Biblia poskytuje o Bohu a o nás. Z biblického príbehu je jasné, že Boh stvoril a vyvolil si konkrétny národ za svoj zvláštny ľud. Aj keď týmto pravdám nedokážeme plne rozumieť, Biblia jasne učí, že naša spása pochádza od Boha, a nie od nás. Musíme priznať, že Boh je Veľký Iniciátor, Veľký Darca, Stvoriteľ sveta, Tvorca svojho ľudu, Autor našej viery.

Boh Biblie je svätý Boh

Musíme chápať, že Boh je nielen Stvoriteľom, ale že Boh nie je morálne nevšímavý, ako hodinár, ktorý skonštruoval hodiny, natiahol ich, a potom ich už nechal ísť samé. Keď čítame Bibliu, vidíme v nej Boha, ktorý má vašeň po svätosti. Táto Božia odanost svätosti však spôsobuje problém vo vzťahu s nami. Namiesto toho, aby sme boli svätí, my – ľudia hrešíme. Všetci sa preto musíme pýtať: „Ako môžem mať vzťah so svätým Bohom?“

Potrebuje zmiernenie, lebo hriech nás oddeľuje od Boha (Prís 15, 29, Iz 59, 2, Hab 1, 13, Kol 1, 21, Heb 10, 27) a sami sa s tým nedokážeme vysporiadať (Rim 3, 20, Ga 2, 16). Preto Boh zjavil svojmu ľudu, že

ZNAKY ZDRAVÉHO ZBORU



napriek nášmu hriechu prostredníctvom obete k nemu môžeme prísť. Boh sa postaral o zmiernenie. Obete ukazovali, že svätosť je pre vzťah s Bohom nevyhnutná. Hriech je taký vážny, že jeho zahľadenie si vyžaduje smrť. Spása a odpustenie je drahé!

To pre nás vyvoláva praktickú otázku: „Sú ľudia v podstate zlí, či dobrí?“ Naša odpoveď na túto otázku určí, čo si myslíme, že zbor potrebuje robiť. Ak sú ľudia v podstate dobrí, tak by zbor mal byť miestom, kde ľudia nájdu povzbudenie a posilnenie svojej sebadôvery. Ale ak sú ľudia mŕtvi, vinní a odlúčení od Boha, tak zbor musí povedať ľuďom, ako získať odpustenie svojich hriechov a nový život.

Boh Biblie je verný Boh

Boh je Stvoriteľ, svätý, ale aj verný Boh. To nás privádza k rébusu slovami samého

Boha v Ex 34, 6–7: *Hospodin, Hospodin! Milosrdný, láskavý, zhovievavý, veľmi milostivý a verný Boh! Preukazuje milosť tisícom, odpúšťa vinu, zločin a hriech, ale nič nenecháva nepotrestané.* Ako dať toto dokopy? Biblický obraz Hospodina nie je bezcitný Boh hrozného súdu. Boh nie je iba svätý a spravodlivý vo svojom neochvejnom predsavzatí trestať hriech. Boh je zároveň verný svojim sľubom. Lenže ako môže Hospodin *odpúšťať vinu, zločin a hriech, ale nič nenechávať nepotrestané?* Riešenie tejto záhady nespočíva v Izraelitoch, ale v Bohu a jeho sľube. Ježiš je riešením rébusu Ex 34. Na ňom vidíme, ako môže Boh odpustiť našu vinu a zároveň potrestať vinníka. Ježiš Kristus je verným naplnením Božích sľubov. Naš Stvoriteľ a náš svätý Boh je aj úžasne verný Boh.

Boh Biblie je milujúci Boh

S Božou vernosťou je úzko spojená skutočnosť, že je Bohom lásky, so špeciálnou láskou k svojmu zmluvnému ľudu. V celom Písme vidíme, že Boh zachováva svoje sľuby pre svoju zmluvnú lásku voči svojmu ľudu. Ak sme my dnes kresťanmi, tak je to preto, lebo Boh stále plní svoje sľuby.

Čo sa deje, keď sa niekto stane kresťanom? Je to len záležitosť nášho rozhodnutia? Ak sa kajáme a veríme, ako je to možné? Ak sme mŕtvi vo svojich hriechoch a previneniach, ako sa zrazu kajáme a veríme? V konečnom dôsledku má naše obrátenie dočinenia viacej s Bohom, ako s nami. Naša spása ukazuje niečo veľmi dôležité o Bohu: *Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy... My milujeme, lebo on nás miloval prvý* (1Jn 4, 10, 19).

Boh Biblie je zvrchovaný Boh Modlitba Pánova nás učí opierať našu vieru o Božiu vládu: *Príď kráľovstvo tvoje; buď vôľa tvoja tak na zemi, ako je na nebi.* Kresťania vždy mali a majú nádej, ktorá presahuje nás aj všetko, čo by sme dokázali z našich vlastných síl. Kniha Zjavenia je opisom zavŕšenia Božieho plánu mať ľud, ktorý je v správnom vzťahu s ním. Tam vidíme, že aj Boží ľud je svätý a je s ním. Boh zasa prebýva so svojím ľudom. Celý svet je svätynou svätých. Toto je naša vízia budúcnosti – nie preto, že to niekto vymyslel, ale preto, že toto Boh zjavil.

Takáto biblická teológia je praktická. Boží sľub zaplniť zem poznaním jej Stvoriteľa sa naplní v jeho novom stvorení. Boh Biblie dáva sľuby a Boh Biblie ich zvrchovane plní! Naše zmýšľanie o Bohu ovplyvňuje spôsob nášho života ako aj to, aké budú naše zbory. Preto musíme mať biblické chápanie Boha. Musíme chápať Boha podľa jeho zjavenia, a nie podľa našich túžob. Príbeh Biblie je jeden Veľký príbeh. Pre všetky jej postavy, dejové línie a autorov je jednotiacou témou tento Boh, ktorý stvoril, stratil, zachránil a zachováva svoj ľud pre svoju slávu. Zdravé biblické učenie je znakom zdravého zboru. ■

Poznámka: Viacej si o tomto môžete prečítať v knihe: Mark Dever, Zdravá cirkev. Bratislava: Porta libri, 2018, s. 47–50.

Rubriku Misia redakčne pripravuje
JURAJ INSTITORIS v spolupráci s VLADIMÍROU VRAJOVOU.



DETSKÁ MISIA

VLADIMÍR TEREM (Občianske združenie Detská misia, Zvolen)

Je opäť streda, krátko popoludní. Ako zvyčajne o tomto čase, mám namierené do základnej školy. Prechádzam malým námestím pred školou. Deti, ktoré práve skončili vyučovanie, sa domov neponáhľajú. Postávajú pred školou. Mladší sa hrávajú alebo pozerajú do mobilov. Starší sa slovné doťahujú, hlučne smejú a predovšetkým sa predvádzajú. V zime popred školu lietajú snehové gule. V duchu si pripravujem reakciu, ak ma niektorá zasiahne. Budem urazený učiteľ? Nebudem si to všímať? Alebo budem ich priateľom a preto „nevadí“? Vstúpim do triedy, aby som vyzdvihol deti. Vidím ako sa potešili a bežia oproti mne a ukazujú čo pre mňa nakreslili. Začiatok je veľmi dobrý, viem však, že pokračovanie nebude ružové.

Vyzdvihol som deti, ktoré si dajú pozor, aby ma do klubovne určite predbehli. Začína sa naše pravidelné stretnutie v Klube Dobrej zvesti. Klub Dobrej zvesti je miesto, kde môžu prichádzať akékoľvek deti a stretnúť sa s biblickým vyučovaním a inými aktivitami. Viest takéto kluby patrí do mojej služby a mojím cieľom je, aby deti spoznali Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa. Nepotrebuje, aby veľmi veľa vedeli, aby poznali správne odpovede. Bol by som rád, keby si uvedomili, že sú stratené a potrebujú vlastného záchrancu. Potrebujú si privlastniť záchranu, ktorá sa im ponúka v Pánovi Ježišovi.

Deti

Samozrejme deti prichádzajú do klubu aj s vlastnými túžbami. Je poobedie, deti sú v školskej družine a mohli by sa ísť hrať na školský dvor. Teraz musia ísť na nejaký krúžok, kde sa niečo rozpráva, niečo počúva a niečo vyžaduje. Deti nie sú často ochotné rešpektovať pravidlá a nemajú chuť venovať sa niečomu, čo sa im práve nechce. Hoci sú deti pre evanjelium viac otvorené, vôbec to neznamená, že ho všetky deti radi počúvajú. Aj deti vedia byť voči evanjeliu odmietavé, pochybujúce a prejavíť oň úprimný nezaujem. Obsah klubu je dôležitý, ale pre niektorých je v tej chvíli tak málo zaujímavý. Tu prichádza pokúšenie urobiť evanjelium pre deti zaujímavým. Ak mu nepodľahneme, môžeme sa modliť, aby sa vzácne evanjelium pre niektorých stalo „zaujímavé“.

Podobných Klubov Dobrej zvesti je po Slovensku viacero. Ja vediem tri na základných školách. V minulosti, v krajinách s nábožen-

skou slobodou, patrili takéto kluby do domácnosti. Deti z blízkeho okolia sa stretávali v inej rodine, kde klub prebiehal. Bolo to praktické aj prirodzené. V dnešnej dobe sa zdá, že to už praktické nie je. Deti majú mnoho krúžkov, povinností a dobrovoľne chodíť niekde do susedov na stretnutia dokáže len malá časť detí. Zvlášť deti, ktorým rodičia pre nezájum nevyplnili voľný čas aktivitami.

Pracujem v občianskom združení Detská misia. Zameriavame sa na misijnú prácu medzi deťmi a dorastom. Práve Kluby Dobrej zvesti sú miestom, kde prebieha systematické vyučovanie detí Božiemu slovu. Dnes však musíme hľadať aj iné možnosti ako osloviť deti. Pozvať ich, aby samé prichádzali na určité miesto v určitom čase, sa stretáva s mnohými prekážkami. Dará sa to len intenzívnym pozývaním a pripomínaním. Nepoznáme formu, ktorá funguje na sto percent, ale ukazuje sa, že chodiť za deťmi tam, kde sú, je nateraz najefektívnejšia forma. Vďaka Pánu Bohu, že v súčasnosti máme na Slovensku náboženskú slobodu. Vytvoriť Klub Dobrej zvesti – kresťanský biblický krúžok – na základných školách nie je protizákonné ani nereálne. Nie je to však ani samozrejmé, ale pokiaľ je vedenie školy ústretové, je možné, aby sme mali biblické vyučovanie pre deti v čase, keď sú v škole. Je to veľká príležitosť pre kresťanských učiteľov – pedagógov – vytvoriť takéto krúžok.

Prečo deti?

Áno, môžeme si povedať, že máme efektívne nástroje – osloviť v doraste, v táboroch, víkendovkách. Keď budú starší, budú možno samé hľadať, budú sa pýtať. Lepšie to pochopia. Opak je pravdou. O koľko viac úsilia musíte vynaložiť, keď sa rozprávate so stredoškólakom alebo vysokoškólakom, aby spoznal, že potrebuje Pána Ježiša? Ako ťažšie uznáva, že jeho život ide zlou cestou. Samozrejme, aj malé deti majú hriechu, porušenie ľudskú prirodzenosť. Nedávno sme preberali známy príbeh o Zachejovi. Neprišiel som ani k časti, kde Zacheus vyliezol na strom a deti, zvlášť jeden chalan, ma zasypali otázkami. Otázky síce boli úprimné, ale bolo jasné, že deti nemajú jasno v duchovných záležitostiach. Kto je Boh, prečo prišiel na zem, prečo mu ľudia robili zle? Uvedomil som si rozdiel medzi dospelým človekom a dieťaťom. Deti, hoci duchovne stratené, kladú úprimné otázky a úprimne odpovede aj prijímajú. Správne odpovede im ešte nezaručia večný život, ale odpovediam dospelého kresťana dôverujú. Deťom je to vlastné. Nešpekulujú, neprotirečia. Dospelým chýba bezvýhradná závislosť a odovzdaná dôvera.

Neviem, kde je presne dôvod, prečo pracujem práve v Detskej misii, ale viem, kde je začiatok mojej kresťanskej služby. Môj život s Pánom Ježišom začal počas strednej školy. Uveril som v kresťanskom tábore. Pán Ježiš mi zo svojej milosti ukázal svoje hriechy a dal mi milosť činiť pokánie a vy-

znať ho ako svojho Spasiteľa. Hoci som navštevoval malú kresťanskú mládež bez zrelých dospelých vodcov, vedúci mládeže nás prezieravo viedli, aby si každý mládežník našiel svoju službu. Súčasťou mládeže boli chlapci, ktorí navštevovali základnú školu. Začali sme sa stretávať každý týždeň a ja som pri príprave na stretnutia duchovne rástol.

Prečo ja?

Práca v Detskej misii začala tak, že po vysokej škole som mal nastúpiť na základnú vojenskú službu. Nechcel som ju však absolvovať. Vtedy som už poznal prácu Detskej misie, preto som si vybral možnosť absolvovať civilnú vojenskú službu v tejto organizácii. Začal som pracovať s dorastencami, ktorí boli žiakmi 2. stupňa základných škôl, 11- až 15-roční. Nikdy som si nemyslel, že budem pracovať s deťmi. Nanajvýš so staršími deťmi. Po skončení civilnej služby som sa rozhlíadal po mládežníckej službe. Mal som svoje predstavy o službe Pánu Bohu. V mojom prípade Pán Boh „zavrel“ všetky iné dvere služby a ja som tomu porozumel tak, že moje miesto je v službe deťom a dorastencom.

Súčasťou tejto služby sú pravidelné stretnutia dorastencov, buď v pravidelnej týždňovej skupinke alebo počas pobytových akcií. Zväčša sú to víkendovky každý štvrtok alebo letný a zimný tábor. Táto služba je tiež príležitosťou, kde veriaci chlapci a dievčatá pozývajú svojich spolužiakov a kamarátov. Vždy sa preberá konkrétna biblická téma a organizujú sa rôzne aktivity pre mladých ľudí. Je to dlhší a osobnejší čas, kedy dorastenci môžu spoznať, že biblické kresťanstvo nie je o forme správania sa k Bohu, ale o vzťahu k živému Bohu. Niektorí mladí ľudia práve na týchto stretnutiach odovzdali svoj život Pánovi. Napríklad Nina a Martin.

„Jeden večer, keď som si po dlhšej dobe zobral do rúk Bibliu, mnou prenikol jeden verš. Konkrétne Ján 14, 6 Ježiš mu riekol: Ja som cesta i pravda i život. Nik nepríde k Otcovi ak nie len skrze mňa. V tom momente som si začal uvedomovať, že to, kvôli čomu som celé tie noci nespával, má odpoveď. To, že Boh nás miluje tak neskutočne, že nám dal syna, aby sme k Nemu mohli prísť. To, že moje hriechy sú zmyté a že ja mám zmysel života. V tej chvíli som prijal Ježiša za svojho osobného Spasiteľa a plne som sa mu odovzdal.“ **Martin**

„Keď som mala 13, ako každé leto, som šla na tábor, ale ešte som netušila, ako veľmi si tento jeden budem pamätať. Hovorila som si, že moji vedúci v sebe majú niečo, čo som nepoznala a chcela som. Posledný táborový večer som prišla za jednou vedúcou, s ktorou som si dobre rozumela. Sadli sme si a ja som začala rozprávať. Slová zo mňa nešli veľmi ľahko. Povedala som jej, že túžim mať niečo viac, že túžim aby som mala v sebe taký pokoj, aký zažívam, keď niekto hovorí o Pánovi Ježišovi, ale akoby som v sebe mala nejakú stenu, ktorá mi v tom

bránila... Modlili sme sa. Keď som sa modlila, cítila som akoby ma niekto objímal a cítila som sa v bezpečí. Povedala som „Pane Ježišu túžim žiť s Tebou.“ A po týchto niekoľkých slovách som sa konečne cítila oslobodená od všetkého. Viazaná len k jednej osobe, a to k Pánu Ježišovi.

Nina

Prečo misia?

Byť kresťanským misionárom nepovažujem za niečo neštandardné, výnimočné. Ako by mal byť každý kresťan teológom, tak by mal byť každý aj misionárom. Ak čítam Bibliu a snažím sa jej s Božou pomocou porozumieť, som teológ. Podobne, som aj misionár ak prejavujem lásku druhému kvôli tomu, že ma k tomu vedie Pán Ježiš. Je to jedno, či je to osemročné dieťa alebo 80-ročný dospelý človek. Byť misionárom neznamená ísť do cudzej krajiny, alebo dalekej krajiny. Veď biblická misia začínala Jeruzalemom, čo bolo bezprostredné okolie. V našom prípade to zrejme bude naša rodina, domácnosť. Oveľa podstatnejšie však je, aby sme premýšľali nad misiou a viedli k nej všetkých obrátených kresťanov a tiež aj malé deti. Aby naša modlitba nebola „Pane pomôž mi, aby sa mi dobre žilo“ ale „Pane ukáž mi, kde si ma

chceš použiť“. Pán Boh hovorí, že všetky dobré skutky vopred pripravil. Mojou úlohou je vystaviť sa potrebe evanjelizácie, cvičiť sa v poslušnosti a nechať premieňať svoju myseľ Božím slovom, nie svetom.

Niektorí môžu byť prekvapení, že aj malé 5- až 7-ročné deti môžu mať plnohodnotnú vieru tak ako dospelí. Nemali by sme nikdy spochybňovať vieru detí. *„Dieťa má menej dôvodov hrať svoju vieru ako dospelý. Skôr by sme mali spochybniť obrátenie neskôr: sebecký strach pred trestom a smrťou privedie skôr k falošnej viere ako viera detí.“* Toto povedal už pred viac ako sto rokmi Charles Spurgeon. Ak deti dokážu robiť zlé veci, nesprávne myslieť, nesprávne hovoriť a konať, dokážu rozlišovať správne od nesprávneho, sú schopné prijať ponuku spásy. Je možné, aby aj dieťa prijalo spasenie od Pána Ježiša, ktoré mu nikto nevezme. Nie je potrebné, aby dieťa porozumelo všetko o Pánovi Ježišovi a o ceste spasenia. Dôležité je, aby v dôvere volalo na Pána Ježiša a prosilo ho o čisté srdce.

Pán Ježiš dokonca detskú dôveru a závislosť kladie za normu spasenia. Učeníkom a všetkým ľuďom hovorí v Matúšovi 18, 3 a riekol: *Veru, hovorím vám: Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nikdy nevojдете do kráľovstva.* ■



SLUŽBA V RUMUNSKU

MARTINA ALBOIU

Keď som pred tromi rokmi prišla do Rumunska na Inštitút Detskej misie, myslela som si, že je to prvý a možno aj poslednýkrát, čo trávim čas v tejto krajine. Božia cesta však bola iná. Dnes už jeden a pol roka žijem v Rumunsku a môžem slúžiť nášmu Pánovi v Detskej misii. Ľudí, ktorým som nerozumela, nechápala ich mentalitu a kultúru, Pán Boh postupne začal meniť na mojich priateľov a ja som začala vidieť ich potreby. V deťoch, ktoré behajú po rumunských uliciach, mi Pán Boh začal odkrývať vyprahnuté duše bez Spasiteľa a ja som jednoznačne na ich potrebu povedala: Tu som, pošli mňa.



Pamätám si ten deň, keď som si balila kufor na trojmesačný Inštitút Detskej misie v Rumunsku. V mojom srdci bol strach z neznámeho, strach z neprijatia a zo samoty... Ako môžeš ísť na tri mesiace do cudzej krajiny, bez niekoho koho poznáš, a k tomu všetkému bez znalosti angličtiny? Bála som sa, nevedela som čo ma čaká, ale jedným som si bola istá - verila som, že možnosť ísť na Inštitút Detskej misie je príležitosť, ktorú mi dal Pán Boh. A tak som šla... a nelutujem to. Pán Boh mi počas týchto troch mesiacov úplne zmenil život. Skrze Inštitút Detskej misie ma naučil, čo to znamená slúžiť Mu v práci s deťmi, ako byť citlivou na Jeho hlas, dal mi do života jedných z mojich najlepších priateľov a ... môjho manžela. Pán Boh spojil môj život s Andyho životom na základe našej vzájomnej lásky k nášmu Pánovi a Spasiteľovi, Pánovi Ježišovi Kristovi a našej veľkej túžby priniesť evanjelium deťom. Aj napriek tomu, že bola medzi nami kultúrna, jazyková a často aj vzdialenostná bariéra, Pán Boh riadil našu budúcnosť a odpovedal na naše modlitby. On sám upravoval naše kroky a otváral nám dvere nových príležitostí slúžiť Mu. Jedny z nich nám otvoril, keď Andyho oslovila rumunská Detská misia s prosbou, či by bol ochotný zaujať post kuchára v centre Detskej misie v Sibiu, kde sa neustále koná veľké množstvo medzinárodných, ale aj domácich akcií. Vzhľadom na to, že ja som nevedela po rumunsky, tak isto, ako Andy nevedel po slovensky, vnímali sme túto možnosť ako jedinečnú príležitosť spoločne slúžiť nášmu Pánovi a taktiež sa učiť rodný jazyk toho druhého.

Dnes je to už rok a pol, čo slúžime v centre Detskej misie v kuchyni. Počas tohto času nám Pán Boh dával možnosť pomáhať na niektorých Kluboch dobrej zvesti, ktoré organizovala Detská misia v Rumunsku. Deň čo deň nás uisťoval o tom, že i keď je naše momentálne miesto za kuchynskou linkou a sporákom, Jeho povolanie tu nekončí. Každým dňom sme si boli viac istí, že Boží plán pre naše životy je v hlásaní evanjelia deťom.

Kluby dobrej zvesti

V rámci nášho rozhodovania a poznávania Božej vôle ohľadom budúcnosti sme strávili mesiac apríl na Kluboch dobrej zvesti v Andyho rodnom meste. Počas jedného týždňa sme sa zúčastnili na desiatich Kluboch dobrej zvesti, ktoré organizovali miestni pracovníci Detskej misie. Väčšina klubov bola v rómskych osadách, na ktoré bežne prišlo až okolo sto detí. Počas apríla, keď sme mohli pomáhať na kluboch, sa jeden týždeň organizovala akcia s názvom „Škola inak“, v rámci ktorej sa deti nezúčastňovali bežného vyučovania v škole, ale navštevovali rôzne fabriky a inštitúcie, kde sa mohli naučiť niečo nové a najmä inou, novou formou. Počas tohto týždňa sa na Kluboch dobrej zvesti zúčastnili žiaci z mnohých škôl spolu so svojimi učiteľmi. Bolo nádherné vnímať, ako Pán Boh nakláňa srdcia detí, ale taktiež aj učiteľov na posolstvo hlásaného slova a vkladá do ich duší túžbu dozvedieť sa viac o Pánovi Ježišovi. Mnohé deti, ktoré prišli po prvýkrát na Klub dobrej zvesti počas týždňa „Škola inak“, začali byť potom pravidelnými účastníkmi klubov. Mali sme možnosť spolupracovať aj na veľkonočných kluboch, kde sa deťom poskytol obraz posledných dní života Pána Ježiša Krista tesne pred Jeho ukrižovaním. Deti si vyrobili kríž, v centre ktorého boli otvorené dlane so srdcom, ktorý im má pripomínať, čo bol ochotný Pán Ježiš pre ne obetovať.

O detskej štedrosti

Počas celého roka sa na kluboch konala dobrovoľná zbierka na podporu Centra pre osoby s mentálnym postihnutím v meste Galati. Jeden týždeň pred Veľkou nocou sme spolu s niektorými deťmi z klubov boli navštíviť toto centrum a jeho riaditeľovi sme odovzdali nazbieranú sumu peňazí. Riaditeľ bol veľmi dojatý, keď videl obálky plné jedno a päť leiových bankoviek (jeden lei zodpovedá našim dvadsiatim centom), ktoré boli deti ochotné darovať na podporu centra. Suma, ktorú boli deti

schopné vyzbierať počas jedného roka, bola naozaj vysoká a v mnohom som bola usvedčená aj ja, koľko som ochotná darovať iným, ktorí moju pomoc potrebujú. Keď sme si uvedomili, koľko peňazí dostane jedno dieťa ako vreckové počas týždňa a koľko z toho je ochotné darovať a zrieknuť sa sladkostí alebo čohokoľvek, čo by si chcelo kúpiť, ďakovali sme Pánovi za ich štedrosť a mnohému sme sa od nich naučili. Bolo nezabudnuteľnou skúsenosťou vidieť zdravé deti, ako sa niekedy, až so slzami v očiach, pozerali na svojich rovesníkov, ktorí boli na vozíčku, nemohli hovoriť a mali rôzne zdeformované telá. Mnohé z detí, ktoré prišli s nami na návštevu centra, nám pri odchode hovorili, aké sú vďačné za svoje zdravé ruky a nohy a najmä za to, že sa mohli narodiť zdravé bez mentálneho postihnutia. Verím, že táto skúsenosť ešte dlho bude rezonovať v detských srdciach a bude ich naplňovať vďačnosťou za ich životy a taktiež súcitom k iným ľuďom.

Anglický klub

Jedným z klubov, na ktorý som sa celý týždeň tešila, bol anglický klub v detskom domove. Jeden-

krát do mesiaca sa pracovníci Detskej misie zhostia role kuchára v detskom domove, kde každý piatok majú klub. Niektorí z nás pripravovali večeru, iní aranžovali jedáleň, iní sa rozprávali a hrali s deťmi. Bolo prekvapujúce vidieť, ako sú deti schopné zjesť dve „dospelácke“ porcie a ešte si prísť po dupľu. Po večeri do kuchyne pribehli všetky deti a začali nás objímať a z celého srdca ďakovať za úžasnú večeru... Pre nás však úplne bežnú. Bolo nádherné vidieť a zažiť na vlastnej koži, koľko málo treba deťom na to, aby sa cítili milované – len nás a našu pozornosť. Počas lekcii angličtiny sa deti naučili anglickú pesničku, na základe ktorej si osvojili nielen nové anglické slová, ale aj základné biblické pravdy o sebe a Pánu Bohu. Keď sme odchádzali, všetky deti sa s nami lúčili, objímali nás a nepustili nás do auta skôr, pokiaľ sme nesľúbili, že prídeme zas.

Niekoť mi raz povedal: Keď vidíš potrebu služby, vedz, že to k tebe hovorí Pán. Vidím potreby a sama ich nedokážem naplniť. Mojou modlitbou preto je: Pane, pošli mňa a otvor oči a srdcia ďalších pre službu Tebe! ■



DISPEČÉR

TOMÁŠ KOMRSKA (Autor je vodič trolejbusu)



Autobusová stanica.

Prichádzam na konečnú mojej linky, na autobusovú stanicu. Cestujúci z môjho vozidla sa rozpráchnu za ďalším cestovaním a skôr ako sa rozkukám, už pri okienku stojí vysoký mladík a oznamuje mi, že som zabudol vypnúť svetlá. Bez váhania cez okienko natiahne ruku a popamäti svetlá vypne. Fajn. Obíde celý trolejbus a upozorní ma na škrabanec na zadnom blatníku. Zaujímavé. Potom zasa cez okno spustí smerovky a kontroluje, či fungujú. Som v strehu, čo sa z toho vykluje. Chlapec je zjavne mentálne postihnutý, ale je, bezpochyby, nadšenec do trolejbusov. Spokojne odchádzam do ďalšieho kola, veď som bol dôkladne skontrolovaný.

O štyridsať minút som späť a šuhaj ma čaká. Schválne nechám všetko zapnuté a už to Milan (dozvedel som sa, že to je jeho meno) všetko napráva. A o ďalšie kolo zas a zas, až do konca služby. Postupne sme sa zoznámili.

Má svoj svet. Cíti sa byť súčasťou dopravy. Akože. Ale on to berie naozaj. Nakoniec som ho odviezol na železničnú stanicu. Tam vybehol medzi autobusy a už ho nebolo.

O niekoľko dní som ho stretol zasa. Tento raz sa rozložil na sedadle pri predných dverách a so mnou vytrvalo cestoval. Hore a dole. Z jednej konečnej na druhú. Cez prestávku sme spolu prezerali trolejbus a overovali funkčnosť jednotlivých častí. Rozprávali sme sa a zjavne sa mu to všetko páčilo. Najradšej by si sadol za volant a vypálil do ulíc. Ale to nejde. Ale napriek tomu skúša, či môže to, či ono.

Niektorý deň 23:55

Po službe sa veziem so služobným vozom na železničnú stanicu a odtiaľ pôjdem nočným spojom domov. Rozlúčim sa s kolegom a čakám, kedy pristane môj spoj. Ale, čo sa to tu deje?

Milan, náš Milan je tu a v oranžovej veste pobehuje medzi autobusmi.

Tak, toto si pozriem.

Na hlavnú železničnú stanicu prichádzajú postupne nočné spoje, aby tu vychrlili oneskorencov, opilcov a vodičov MHD končiacich svoju zmenu. O krátky čas sa vozy opäť rozletia po svojich trasách

s novou skupinou unavených cestovateľov, aby ich priblížili k posteli.

Dnes „má“ Milan nočnú

Kontroluje každý voz a vydáva „dôležité“ príkazy a povely pre šoférov.

Všetko dianie v skutočnosti kontroluje a riadi prítomný dispečer, ktorý dôsledne zapisuje každý spoj a čaká, kým neprídu všetky autobusy. A až potom bude dávať príkaz na postupný odchod.

Dnes Milan zrejme zohrá dôležitú úlohu. Ale akú? Tak, na to si počkám. Doma už aj tak všetci spia, keď prídem o polhodinu neskôr, nič sa nestane. Idem sa postaviť tak, aby som dobre na celé toto nočné divadlo videl.

Prichádza posledný autobus, ktorý prišiel z letiska a ľudia prestupujú do svojich spojov. Milan ešte čosi kričí, ale už beží smerom k dispečerovi, ktorý zaklapol blok s údajmi o autobusoch v tomto kole. Nenápadne žmurkne na Milana a sám sa odpratal k svojmu autu, kde opretý o zadné dvere začal fajčiť. Prichádza rozhodujúci a kľúčový moment. Treba dať povel všetkým vodičom, že môžu odísť. Milan zaujme miesto v strede cesty, poslednýkrát sa očami vpíja do množstva naštartovaných vozidiel. A ako dirigent dvíha ruky a šmahom dole odpáli symfóniu D – autobus. Motory revú a Milan reve s nimi. Nočný nervový systém mesta opäť začína pulzovať.

Milan revom povzbudzuje revúce motory a rukami máva ako motýľ uprostred svojej lúky.

Prejdú dve minúty a je po všetkom. Ticho ako v kostole. Dispečer pofajčieva a popod fúzy sa ticho usmieva. Milan je trochu čudný a občas drzý, ale treba mu urobiť radosť.

„Tak to by sme mali“ – konštatuje Milan a odfukujúci dáva najavo, aký je unavený. Ale, predovšetkým, je šťastný, pretože má nočnú a on určil, kedy sa to začne.

Rozmýšľam, komu som dnes, či vlastne včera, urobil radosť.

Dal som príležitosť slabšiemu zažiť dôležitosť?

Alebo si svoju dôležitosť budujem na slabosti iných? Občas veľmi prísny dispečer mi dal dnes príučku. ■

VEĎ TO DÁ ROZUM, POZRIEŤ SA OČAMI TOHO DRUHÉHO

V začínajúcej sa rannej špičke sa na „vpádovke“ do mesta už vytvoril súvislý lenivý had pradúcich zotročených tátošov. Ešteže mám na niektorých úsekoch dnešnej linky vyhradený jazdný pruh. Lenže – dobehol som cyklistu, ktorý si to veselo šliapal v mojom pruhu a občas sa obzrel. Ak pôjde až do mesta – nemám ho ako predbehnúť – tak zas budú ľudia hundrať, že nestihnú prestupy na iné spoje. Zas budem bez prestávky... ale, čo to robí?

Cyklista, keď zistil, že idem za ním, umožnil mi ho obísť a zaradil sa za mňa.

Zaujímavé.

Na najbližšej zastávke som ho kútikom oka pozoroval a čakal som, že ma vehementne predbehne.

Nie. Zostal za mnou stáť.

Veľmi zaujímavé.

Takto sme sa predrali až do centra mesta. Na križovatke na červenej sa postavil vedľa mňa, pretože sa naše cesty zrejme rozchádzali.

„Pane“ – hovorím, podávajúc mu ruku cez okienko - „veľmi vám ďakujem za skvelú spoluprácu, či skôr súhru na spoločnej ceste.“

„Ale veď to dá rozum.“

„Čo dá rozum?“

„Pozrite, ja nie som odtiaľto, bývam tu krátko a chcem sa bicyklovať, pretože mám sedavé zamestnanie.“

„No a?“

„Tak som si trochu naštudoval, ako v meste funguje doprava.

Priemerná rýchlosť, vaša s trolejbusom a moja s bicyklom je približne rovnaká. Nemá zmysel Vás predbiehať ani ísť pred Vami. Keď idem za vami, nezdržujem cestujúcich ani vás a vy mi pekne rozrážate vzduch a chránite ma. Chcel som sa za vás zaradiť už na sídlisku, len ste meškali, tak som vyrazil a očakával, kedy ma dobehnete.“

„Vy viete ako chodia spoje?“

„No áno, aby som sa vedel do premávky správne zaradiť. Lepšie sa mi jazdí za trolejbusom, ako za výfukom iných áut.“

„Pane, vy ste mi povzniesol náladu tak na dva týždne dopredu. Veľmi Vám ďakujem.“

Naskočená zelená rozdelila naše cesty, ale ten povznášajúci pocit zo súhry trval ešte veľmi dlho.

Pozrieť sa na situáciu, či problém očami toho druhého prináša úžitok pre obe strany. Avšak najviac, keď sa do tejto hry zapoja všetky zúčastnené strany.

Veď to dá rozum. Uzdravený rozum. ■

PS:

Nech nikto nehľadá, čo jemu prospeje, ale čo prospeje inému.

1Kol. 10:24

Lebo všetci ostatní hľadajú len svoje, a nie to, čo je Ježišovo Kristovo
Filip. 2:21



Z ROKOVANIA RCB APRÍL 2018

Rada zobrala na vedomie:
že najbližšia Spoločná konferencia CB sa bude konať v Českom Těšíně 9. 11. 2019.

Plánovanú návštevu Mario Wadera a rokovanie Waderovej nadácie v Leviciach v septembri 2018.

Ďalej Rada:

Poverila predsedu Rady CB, aby viedol voľbu kazateľa Dawsona Jonesa v Zbore CB v Nitre 13. 5. 2018 za predpokladu, že jeho voliteľnosť bude potvrdená Konferenciou.

Odsúhlasila zmenu dátumu ukončenia pracovnoprávneho vzťahu kazateľa Ludovíta Feketeho dohodou z pôvodného termínu 30. 6. 2018 na 31. 7. 2018.

Zaoberala sa prípravou Konferencie 2018, návrhmi na zloženie predsedníctva a komisií. Rada predloží Konferencii konferenčný návrh v neodkladnej záležitosti, ktorý sa týka nominácie sestier do Rady CB.

S vdakou prijala informácie o jubilejnom 10. ročníku konferencie *Máme čo zvestovať* a o nových knihách v edícii Re-Formatio ■

(Spracované z podkladov RCB)

VO VEREJNOM ZÁUJME



MIROSLAV KOCÚR
(Teológ, publicista,
vysokoškolský pedagóg.)

Pravdou je, že vraždy novinára Jána Kuciaka a Marty Kušnírovej treba vyšetriť. Keďže v jeho textoch sa ukazuje, že sa zrejme dotýkali ľudí, ktorí sa kvôli svoju postaveniu tešia zvláštnym privilégiám, je to potrebné vnímať. To je vážne. Lebo vieme, že takto sa vyšetruje ťažko. Zvlášť ak osobné väzby a profesionálne či služobné prepojenia indikujú, že to ani nebude celkom možné. Ak sa takáto situácia vytvorí spontánne zhodou okolností, vieme, že je nutné komunikovať a hovoriť o možnom konflikte záujmov, možnej zaujatosti, potrebe nestrannosti hľadania pravdy zabezpečiť iným spôsobom. Nechceme, aby sa vykonávateľmi spravodlivosti dnes stávala ulica. V právnom štáte sú práve preto dôležité funkčné inštitúcie. Práve preto má byť funkčná polícia, sudy či prokuratúra, aby sa spravodlivý súdny proces s každým občanom tejto krajiny mohol udiť po riadnom vyšetrení pred nezávislým súdom. Práve preto, aj ako veriaci ľudia, odmietame krvnú pomstu, aby sme neboli mafiánskym ale právnym štátom. Faktom však je, že sa zdá, že u niektorých verejných funkcionárov sa stalo štandardom fungovanie, ktoré takéto osobné a profesionálne prepojenia nastavilo úplne zámerne. Do tohto súkolia sa postupne dostali ľudia, ktorí sú osobne zainteresovaní na tom, ako sa majú veci riešiť a kamuflovať. Táto organizovaná záujmová skupina prekonala stranické a politické bariéry. Napojila sa na štátny rozpočet, bezpečnostné zložky a zdroje vôbec. Zrejmým sa stáva aj ich prepojenie verejnej funkcie na vlastné

Je vo verejnom záujme aby u nás fungovali nemocnice, školy, elektrárne, kanalizácia, vodárne či supermarkety. Je však vo verejnom záujme aj to, aby sme sa vedeli a mohli s dôverou obrátiť aj na úradníkov či policajtov, aby sme sa nemuseli báť o svoju bezpečnosť či majetok. Ak niečo z tohto nefunguje, alebo si to môžu nárokovať len niektorí z nás, začíname mať problém. Lebo je vo verejnom záujme, aby sme mali všetci rovnaké podmienky a rovnaké postavenie nielen pri nákupe mlieka a sledovaní športového prenosu. Chceme sa všetci cítiť rovnako bezpečne v našej krajine nech sa tu deje čokoľvek. Spravodlivosť a sloboda si preto zasluhujú ochranu a rešpekt.

súkromné záujmy a osoby s pochybnou povestou vrátane medzinárodne trestne stíhaných ľudí. Toto nešťastné spojenie vlastného záujmu a prepojenie na štátne a verejné inštitúcie vneslo do fungovania štátu ťažko liečiteľnú chorobu. Ostatné je len pokračovaním tohto algoritmu. Na jeho počiatku však stojí toto. Kto kritizuje vedúceho predstaviteľa takto nastaveného štátu, je nepriateľom Slovenska.

Verejnoprávne médiá by mali byť schopné ukazovať perspektívu a komplexný pohľad. Vraj nemôžu byť provládne ani protivládne, hovoria advokáti všestrannosti a subjektívnej objektívnosti. Máme tu však prepojenie politických špičiek na pochybných ľudí, mafiánov, organizované skupiny podvodníkov s poľnohospodárskou pôdou, či medzinárodný ale aj domáci organizovaný zločin. A vyšlo to tak, že tieto politické špičky sú prepojené so súčasnou vládou. Hľadať pravdu a byť proti zlu niekedy jednoducho znamená byť aj proti zlej vláde. Vlastnej. Práve preto. Občania Slovenska chcú dobrú vládu. Preto nemôžu prehliadať prešľapy volených verejných funkcionárov. Vo vlastnom aj vo verejnom záujme. Korupcia, či klientelizmus a vulgárne slovné útoky na tých, ktorí sa s touto verziou slovenskej demokracie nechcú zmieriť, totiž znamenajú práve to. Toto je však naša krajina a jej budúcnosť si nenechajme uniesť. V službe pravde sa majú podľa Písma v prípade mlčania tých, ktorí majú prinášať pravdivé svedectvá, ozývať kamene. Odpoveď na Pilátovu otázku čo je pravda tiež poznáme. ■

KRÍŽOVKA

„Nehľadajte Ježiša v ďalekých krajinách-nieje tam.
Je celkom blízko...“ Matka Tereza

Autor: Peter Kailing		Prinesie	Otázka na 6. pád	POMÔCKY Menon, INR, RM, OLT, Taran	POMÔCKY Eolit, Ohio, Eret	Osobné zámeno	Zápor. spojka	Krátky (hovor.)	Lietadlo (hovor.)
	Predložka			Štát v USA	Priehlbina				
	MPZ Mada- gaskaru				TAJNIČKA				
Zasadanie, schôdza					•				
Viacerá					•	Kód Ind. rupie			
						Predpona (ekológia)			
	Emisia (česky)				•		2-hláska		
	Rumunská rieka						Olympia (dom.)		
Strednica			Malé oje		•			Patriace Ivanovi	Pulz
			Český súhlas						
Liana (dom.)				Najst. éra doby kamennej	•				
				Je (nem.)					
Biely šport					•	Rím. pozdrav			
						Bývalý hádzanár			
	Indián	Osobitne			•		A podobne (skr.)		
		Grécke písmeno					Korenie (rasca)		
Pokiaľ			St. zbraň (búracia)		•				
			Sada						
Cestov. doklad				St. indic. politik	•				
				Rozrývaj					
Alkohol. nápoj (pred jedlom (mn. č.))					•				
Vojen. útvary						Predložka			

Tajnička krížovky z RELAXu z Dialógu č. 3/2018: Nesnaž sa človeku lichotiť, lebo potom budeš mať problém povedať mu ČISTÚ PRAVDU.

Vyriešenú tajničku krížovky z tohto čísla posielajte e-mailom alebo poštou na nižšie uvedené adresy:

svatava@swanmail.sk, DIALÓG, Sadová 28, 900 51 ZOHOR do 2. 6. 2018. Nezabudnite nechať na seba kontakt (meno, telefón, adresa).

Správneho riešiteľa všetkých úloh odmeníme reprezentačnou obrazovou publikáciou z vydavateľstva Media Svatava.

Správne odpovede z tohto čísla uverejníme v Dialógu 05/2018 (vyjde v júni).

Stranu pripravil Peter Kailing

Mesites

Křesťanská turistická agentura Mesites nabízí již od roku 1997 ubytování v apartmánech u moře v Chorvatsku za skvělé ceny!



LETNÍ DOVOLENÁ V CHORVATSKU



V nabídce najdete celkem 30 apartmánů v 12 vilách ve třech lokalitách Istrie, Marušiči u Makarské, ostrov Pag. Vily jsou vzdáleny od moře 20 až 800 m. Apartmány jsou různé velikosti/kapacity: pro 3 až 10 osob.



Celková kapacita všech apartmánů je dohromady 160 osob.

Ceny apartmánů při plné obsazenosti se pohybují: v červnu a září 5 až 10 €/osobu/den v červenci a srpnu 8 až 15 €/osobu/den



Podrobnosti, fotografie vilek, jednotlivých pokojů, pláží atd. najdete na:

www.mesites.cz

Využitím služeb "Mesites" současně podpoříte misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku. Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou dovolenou i dovolenou studentů a mládeže.

Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

katka.mesites@gmail.com

Skype: katadohnal GSM: +385911235424